ÉVFOLYAM 6.
BRUAR 5. — II. É
20
lér

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

MEGYEI ÉS VÁROSI KÖNYVTÁR
KAPOSVÁR

SZOVJET-FRONT

Téli világ Budapesten

HÓVIHAR A SZÉLES, VÁROSI ÚTON

KETTEN A HAVAS ÚTON, a szélhordta hófergeteg
Az esernyő ilyenkor nem sokat segít.

TEJESKOCSI A VIHARBAN... Az ember is alig tud védekezni a bakon a metsző, bevágó hópelyhek ellen, de azért előbb a lovaira gondol...!

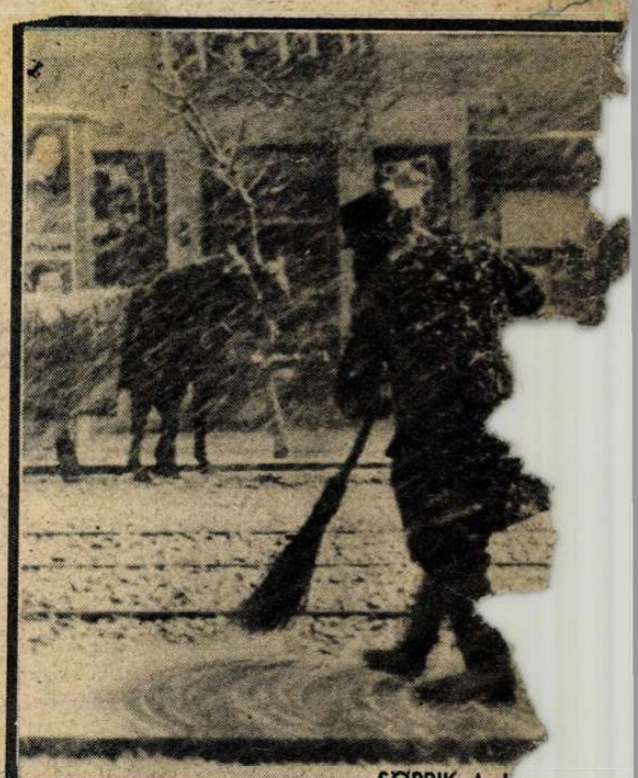

SÖPRIK A J
Pár perc mul
olyan havas
söprés előt

MINÉL ELŐBB FEL, A VILLAMOSRA. Ott legalább a szél nem fúj...

A KERÉK ÉS NYOMA
a vizes, puha hóban.

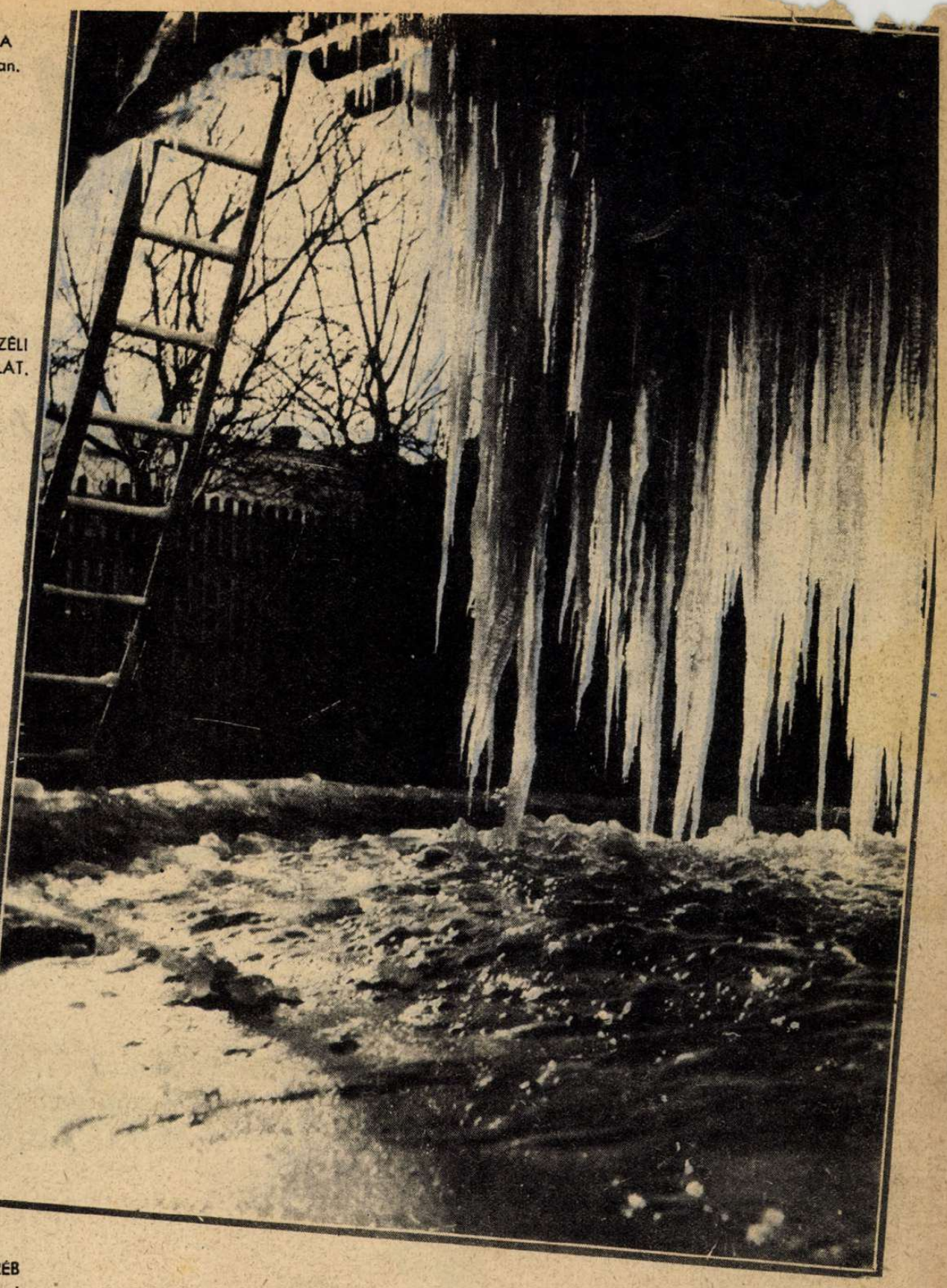

VÁROSSZÉLI
HANGULAT.

A GONDTALAN VERÉB
is téli gondokkal küzd...!
Éhes is és fázik is. Nem
öröm a verébélet ilyen-
kor...

ÉJSZAKÁRA ELPIHEN A VIHAR és a fehér havon a lámpák fénye csillog. Hosszú és nehéz ez a hideg tél...

A VILLAMOSMEGÁLLÓNÁL.

A sítalpas

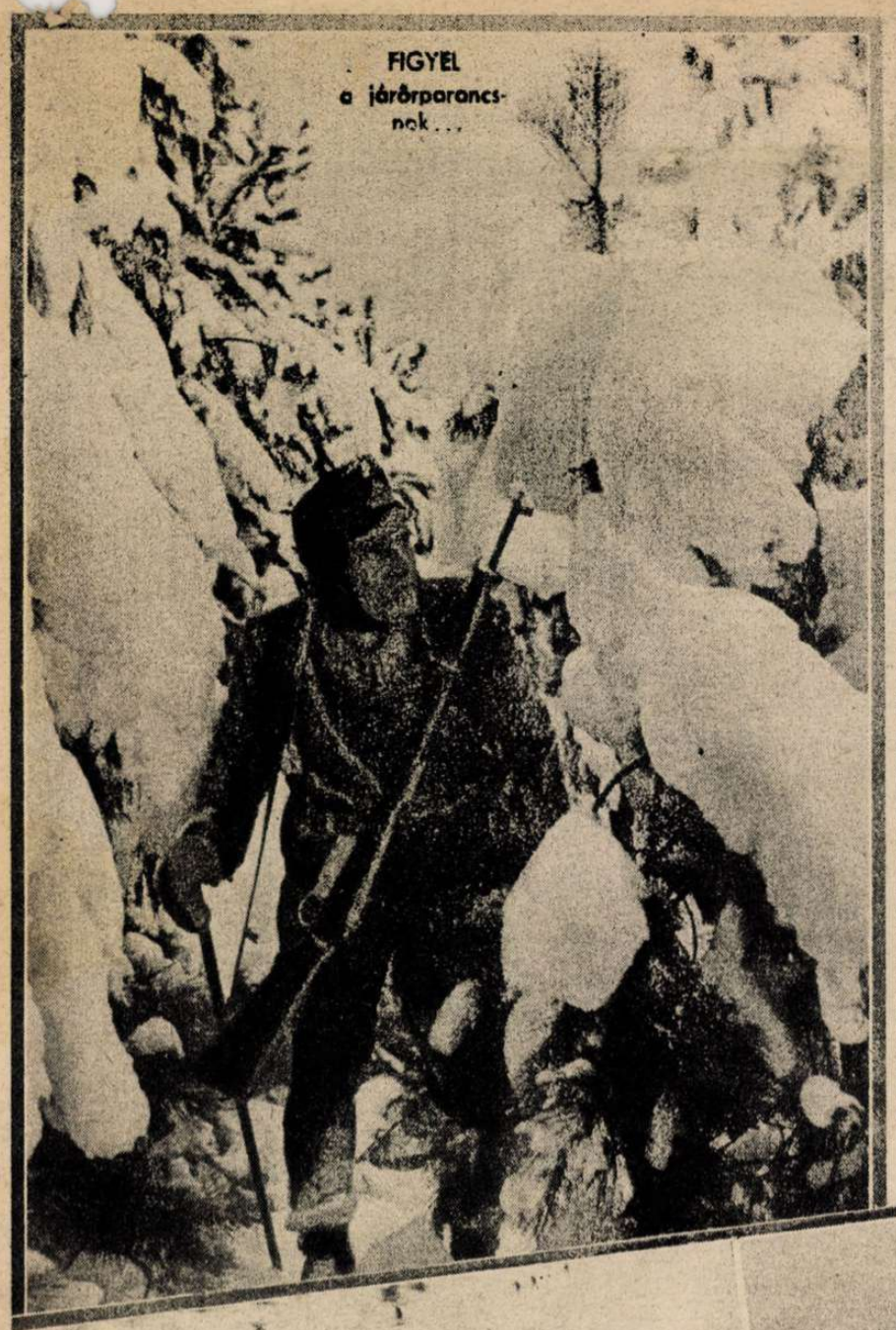

FIGYEL
a járőrparancsnok...

TIZENNYOLCFOKOS HIDEGBEN PORZIK A HÓ
A SÍTALPAK ALATT

NEHÉZ FELADAT AZ OKTATÁS, A NEVELŐNEK ÉS A TANÍTVÁNYOKNA

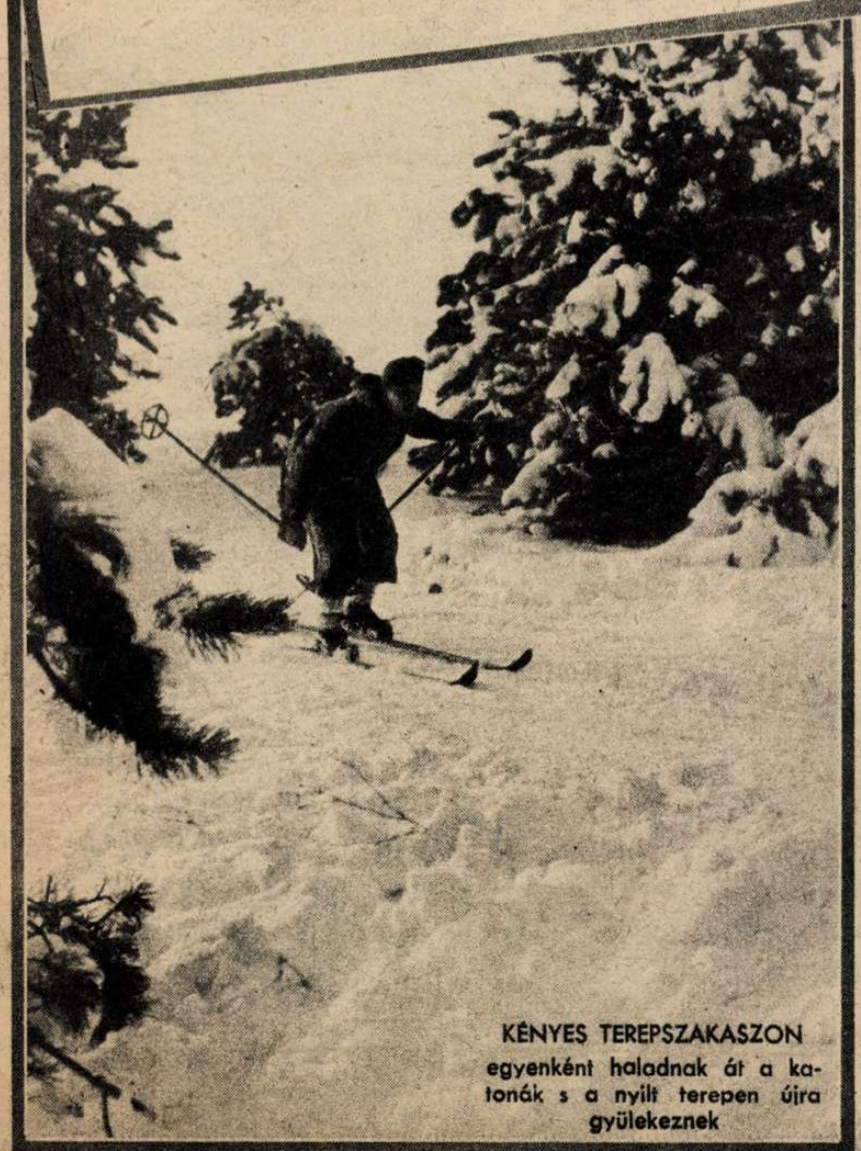

KÉNYES TEREPSZAKASZON
egyenként haladnak át a katonák s a nyílt terepen újra gyülekeznek

A JÁRŐR ELÉRI A CÉLPONTNAK KIJELÖLT FENYVESERDŐT

GYANÚS MOZGÁS A LÁTÓHATÁRON

A FENYVESERDŐ SZÉLÉN KIBONTAKOZIK A GYÖNYÖRŰ TÉLI TÁJ

honvéd

MÉTERES PORHÓBAN SIKLANAK CÉLJUK FELÉ A HONVÉDEK

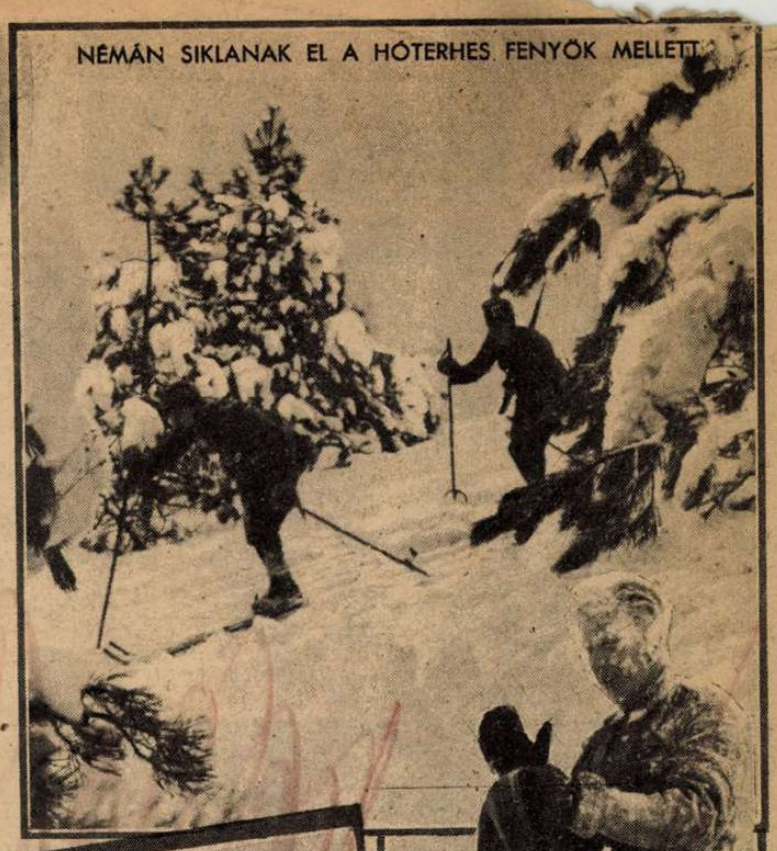

NÉMÁN SIKLANAK EL A HÓTERHES FENYŐK MELLETT

NAGYOT ESETT, DE ODA SE NEKI!...
vidáman veri le sapkájáról a havat

EGYARÁNT, DE NAGY ÖRÖM AZ EREDMÉNYE

NYOLC-TÍZKILOMÉTERES SZAKASZOKAT FUTNAK EGYETLEN IRAMBAN

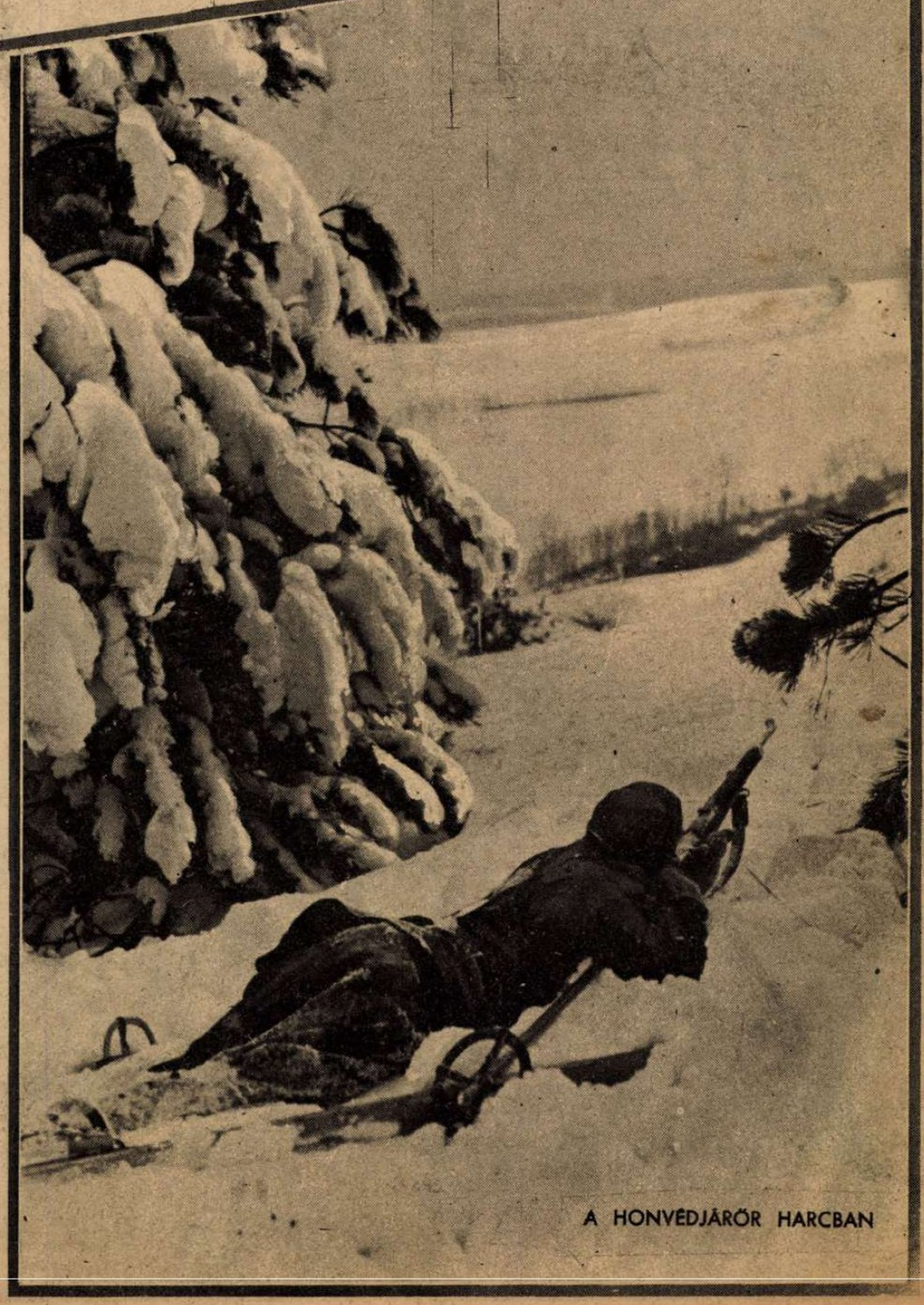

A HONVÉDJÁRŐR HARCBAN

KÍGYÓZÓ EGYES SOROKBAN HALADNAK A HEGYTETŐ FELÉ;
hegynek fel a legjobb sílécnél is többet ér a bakancs

IGY HAMISÍTANAK CHURCHILLÉK

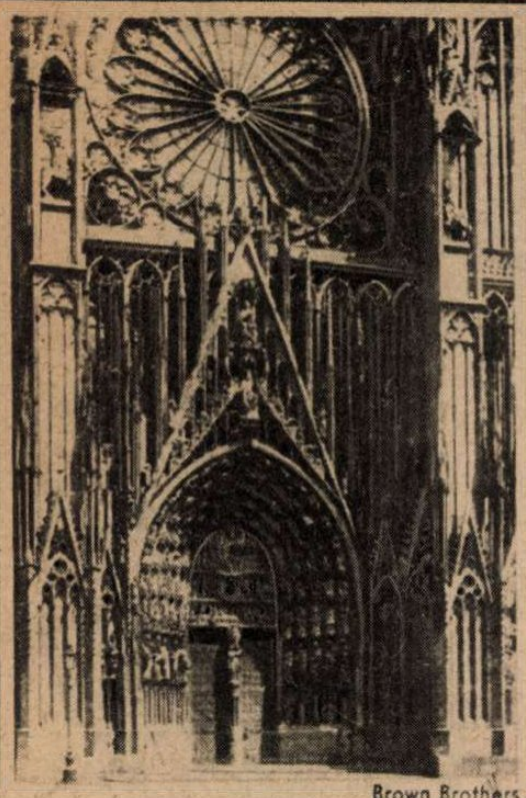

Brown Brothers

NAZI MUSEUM

Strasbourg Cathedral, the finest example of Gothic architecture in reconquered Alsace, has been secularized by the Nazis and turned into a museum. So an escaped Alsatian priest reported in Lisbon last week. The Nazis have stripped its altars, stopped all religious services, refused to admit the Bishop and other cathedral clergy. Male visitors must

A gyönyörű strassburgi székesegyházat ábrázoló **baloldali képünk** a londoni **Times** hasábjain jelent meg. Az aláírott szöveg merész hazugsággal azt állítja, hogy Elszász legszebb templomát a német nemzetiszocialisták **múzeummá alakították át, lerombolták az oltárokat, megszüntették az istentiszteleteket, nem engedik be a székesegyházba a püspököt és a papokat s elrendelték, hogy a férfilátogatók kötelesek az épületben a kalapot fejükön hagyni, mintha nem templomban lennének...**

Jobboldali képünk pedig beszédes cáfolata a lelkiismeretlen angol hazugságnak! Hitler és katonai környezete áll a strassburgi székesegyházban, **levett sapkával természetesen s az Isten házának és az utolérhetetlen építőművészeti remeknek kijáró emberi tisztelettel.**

Igy lehet hinni a lelkiismeretlenül terjesztett angol meséknek és Churchill sajtójának, amely a templomokat tényleg megszentségtelenítő bolsevizmust uszítja Európára!...

Anglia uralma India fölött

(Paul Weber rajza.)

HÉTRŐL HÉTRE

Hitler Adolf

nagy beszédet mondott a héten, a német nemzetiszocialista hatalomátvétel 9. évfordulóján. A birodalom vezére, törhetetlen hitével és lángoló szavaival párthíveihez fordult s felidézte a nagy harc, a belső megújhodás ragyogó emlékeit. „Ezt a harcot elsősorban a butaság ellen indítottam meg, az úgynevezett felsőbb rétegeink butasága és lustasága ellen. Megkezdtem a harcot a mindenütt szétterpeszkedő gyávaság ellen, amely mindig az okosság álarcát öltötte fel s az alkalmazkodás és a türelem szükségét hirdette . . .“ Csodálatos élességgel világított rá Hitler a kicsinyes érdekek védelmének súlyos veszedelmeire, amelyek együttesen próbálták megakadályozni a nemzeti népközösség gondolatának diadalát. Pártok, szakszervezeti vezérek, művelt urak, kényeskedő polgárok, zsidó kapitalisták és keresztény kijárók féltették a maguk koncát az új világtól s csak a kisemberek, a német nép hősisége tudta megtörni ennek az egybefonódott szövetségnek hatalmát, a kitűzött célt soha el nem tévesztő Hitler Adolf vezetése alatt. A német nép vezére jogosan mutatott rá az olasz fasizmus és a német nemzetiszocializmus forradalmának szembetűnő hasonlatosságaira, mert hiszen egyforma európai betegségek ellen indított szabadságharcot az olasz és a német nép. A plutokrácia és a marxizmus, a bolygó zsidó mohósága, a maradiság szelleme, a kihült, önző polgári életforma, a társadalmi elzárkozás és a demokráciák világpolitikájának minden népszegényítő hatása, csekély különbségű összetételekben, egyformán súlyosodott az európai népekre s egyformán kiváltotta belőlük az emberségesebb és szilárdabb nemzeti rend megépítésének vágyát. S ezek a világot formáló vágyak szükségképen törtek fel alulról, a széles néprétegekből, ahol a legerősebb volt a régi világrend kegyetlen nyomása. Ahogy Hitler mondotta: „Elhatározásomhoz az erőt, a népből merítettem. S ha akkor csak a felső tízezret ismertem volna, — ma nem állanék ezen a helyen . . .“ Magyarul és a magyarnak ezt a soha el nem halványuló igazságot Petőfi Sándor írta meg imígyen:

„Habár felül a gálya
S alul a víznek árja,
Azért a víz az úr!“

Jó tudni és néha elismételni az elemi igazságokat a világok harca idején . . .

A cselekvés időszaka

következik, — mondotta Magyarország miniszterelnöke a kormánypárt értekezletén, ahol bejelentette, hogy a bolsevizmus elleni nagy és sorsdöntő küzdelemben, a német nemzet mellett, amely a háború oroszlánrészét vállalja, miránk magyarokra is komoly feladat vár: „A magyarság, amely ezer évvel ezelőtt véráldozattal harcolta ki helyét ezen a földön, amelyet minden áldozat árán megvédeni és megtartani kész, nem lehet tétlen nézője Európa sorsa eldöntésének. Ebben a küzdelemben nekünk is ott van a helyünk, mert az elkövetkező idő minden öntudatos európai népet az elé a feladat elé állít, hogy a bolsevizmus veszélyével mielőbb véglegesen leszámoljon. Védelmi háború ez, a magunk védelmi háborúja, nemzetünk, otthonunk, családi tűzhelyünk, templomaink oltalmáért és azért, hogy magyarokként élhessünk itt újabb ezer éven át. Adjunk hálát az Istennek, hogy az ország határaitól több mint 1400 kilométerre vívhatjuk ezt a védelmi harcunkat . . .“

A miniszterelnök bejelentése világosan feltárja a helyzetet és a kormány elhatározását. Kétségtelen dolog, hogy minél egységesebb Európa, minél több nemzet csatlakozik végső elszántsággal a szovjetellenes háború frontjához, annál kevesebb véráldozattal s annál rövidebb idő alatt fejeződik be a szabad népek csatája a bolsevizmus ellen. Egy hatalmas, közös erőfeszítés tavasszal, — békét teremthet Európa földjén s felszabadíthatja az erőket a világháború győzelmes befejezéséhez az Európán kívül eső frontokon is. A magyarság történelmi megpróbáltatásának és feladatteljesítésének sorsszerű esztendejében, a céltudat, a fegyelem és a feltétlen hűség minden magyar egyforma kötelessége. A károgás, a töprengés és a széthúzó vélemények ideje elmúlott, mert nem ártatlan játék többé a suttogó rémhírterjesztők és a demokrata—bolseviki szövetség védelmezőinek aknamunkája, hanem az ellenség megsegítése, fegyverrel és véráldozattal küzdő magyar fiaink rovására! Tanulhattunk eleget az 1918-as patkányforradalomból . . . Először csak cincogtak, „tiszta irodalmat“ műveltek s gazdag szalonokban pletykáztak a későbbi zsidó népbiztosok és szépen, lassan összeszervezkedtek a nemzet válságos pillanatainak kizsákmányolására. A magyarság becsülettel vállalja az elkerülhetetlen létküzdelmet a távoli harctereken, de a régi, keserű tapasztalatokat feleleveníti, — a hazai front védelmére . . .

El kell olvasni

Vajta Ferenc cikkét az Új Magyarságban, Földi Mihály zsidó regényéről, mert ez a hivalkodó „Magánügy“, — tényleg nemzeti sérelem. A degenerált s buja szemetet üvöltöző zsidó szellem feldícséri a fajgyalázást s megtapossa a tételes magyar törvényt, hogy az irodalom és a művészet szabadjára hagyott sáncaiból elégtételt szerezzen a hiúságában vérig sértett zsidóságnak. A könyvsiker biztos! Az üzlet csurog a libazsírtól. Elvégre 800,000 zsidó áll minden olyan vállalkozás mögött, amely hajlandó propagandát indítani Izrael fiaiért . . . Akik elrebegik a nagyátkot minden irodalmi műre, amely halványan állástfoglal a nacionalista magyar irányzat mellett, akik kancsalra forgatott szemekkel hirdetik, hogy a művészet politikamentes, azok dícsérik szemérmetlenül világeseménynek és művészeti ünnepnapnak minden olyan fércmű megjelenését, amelyet a tömény zsidópolitika szült. Ha Földi Mihály megírja, hogy egy zsidó zongoraművész elcsábítja magyar jótevőjének leányát, az művészet, de ha egy magyar meg meri írni a zsidó bűnök vázlatos történetét, az durva napi politika, korlátoltság, támadás a legszentebb eszmék ellen és szélsőség, szélsőség, szélsőség!!! Olyan otromba, szellemtelen és parlagi ez a zsidó módszer, hogy csoda lenne a sikere érdektelen és értelmes emberek között. A zsidó írók és szellemi szolgáik hirdetik nyafogva, hogy nincs szabadság s csak az íróasztal fiókjának írhatnak, de majd eljön a nap, amikor ezek a rejtegetett műremekek a napfényre kerülnek s leborulásra vezénylik a magyarságot. És akkor érkezik el a bosszú napja is, az ítélet azok fölött, akiknek szabad írni, de nem tudnak, mert nem zsidók szegények . . . Ez a kávéházi és szalonsuttogás korunk egyik leghazugabb meséje, mert a könyvkiadás berkeiben nyüzsög a zsidóság s ma is a legerősebb befolyást gyakorolja a kiadott művekre. Az alja- és a teteje ponyvairodalom ma is zsidó mesterség és zsidó vállalkozás, de addig-addig üvöltöznek a szörnyű sérelmekről s addig védi sárgafoltos művészettel Földi Mihály a fajgyalázást, amíg bevág a ménkű a kiadói csipkebokorba s megjelenik a rendelkezés a magyar irodalom végleges — — zsidótlanításáról . . .

A tanonckérdés

már valósággal feljajdul elhagyottságában és gyors segítséget kér mindazoktól, akik a magyar ipar jövendőjét a szívükön viselik. Kötelességünknek tartottuk mindig ráirányítani a nemzeti közvélemény figyelmét a fiatal iparos nemzedék sorsára s éppen ezért, mély meghatottsággal olvastuk végig Tóth József, tanoncotthon igazgató új könyvét, ezt a gyakorlati, kiváló írást, amelynek minden sora az élet egyszerű, nyers igazságaival könyörgi a segítő cselekvést. „Most hová? . . .“ — kérdezi tőlünk a könyv címe, amelynek fedőlapján fázós inasgyerek áll a túlzsúfolt tanoncotthon kapuja előtt . . . Most hová? — kérdezzük mi is, amikor feltárul előttünk a jövendő s világosan érezzük, tudjuk, hogy az ipari utánpótlás bőségét, arányosságát és emberanyagának erejét száz és száz veszedelem fenyegeti. Tóth József könyve szinte maradéktalanul rámutat a legsúlyosabb bajokra. Csak a véletlen és a konjunktura taszigálja a különböző foglalkozások felé a fiatalságot s kevesen vállalhatják az inasképzés hosszú éveit. Megnő a kifutók, a tanulatlanul felcseperedő napszámos emberek száma, a rendszeres munkahelyet és a kötött, szerződéses tanonckodást sokan otthagyják. Az inasvédelem szomorúan hatálytalan. Sok az ágyrajáró s züllött környezetben tengődő inas és nagy közöttük a nyomorúság. Testi és lelki gondjaiban elhagyatott az ipari fiatalság; az utca neveli, a ponyvaregény rontja képzelőerejét s a nehéz munka és a rossz táplálkozás gyöngíti ellenállóerejét. Budapest tanoncotthonaiban csak 1488 férőhely van, — ebből is több mint 300 zsidó intézetben, — pedig a főváros kereskedő és iparos tanonciskoláinak növendékszáma 20,000 körül mozog. Budapesten és a vidéken egyaránt, legalább tízszer annyi tanoncotthonra volna szükség a legégetőbb kérdések megoldásához, mint amennyi jelenleg van s nem fényes, mutogatnivaló, hanem egyszerű, tiszta, a dolgozó ember életkörülményeinek megfelelő otthonokat kellene felállítani. Csak így számíthatna a nemzet az új iparos nemzedék kiválasztásának, védelmének komoly irányítására, — ami éppen olyan fontos, nemes és elhanyagolhatatlan nemzeti feladat, mint a legmagasabbrangú kulturigények kielégítése . . .

Egy nap hírei is

megütik az embert, ha átlapozza az ujságokat s a kis eseményekben az időkhöz mért gazdasági és társadalmi fegyelmet vizsgálja. Olvassuk, hogy a budapesti zsidó szabadegyetemen Szabolcsi-Hosenstein Lajos előadást tartott a „mezítlábasok“ hősiségéről. Vázsonyi Vilmost és a régi liberális kor zsidait nevezte az előadó mezítlábasoknak, valószínűleg azért, mert lefekvés előtt lehúzták a cipőjüket. Olvassuk továbbá, hogy Singer Alajos és özvegy Krauthné a horvát zsidótörvény elől beszivárogtak Magyarországba, bőrövbe varrt valutáikkal egyetemben, de véletlenül a rendőrség karjaiba szaladtak, ami nem a legkellemesebb pihenőhely . . . Olvassuk, hogy a tolcsvai Zimmermannné egy félmázsa disznózsírt vermelt el, pedig egy rendes orthodox nőnek még talán ránézni sem szabad a disznózsírra . . . Dick Bernát azonban túltett a tolcsvai asszonyságon, mert a Bernát bevallott foglalkozása a koldulás és mégis 1000 méter kanavász rejtegetésén csipték nyakon. Lehetséges azonban, hogy valamelyik jószívű hitsorsosnak éppen nem volt aprópénze, amikor a Bernát kéregetett az utcán s az hullatta a kolduló fajtestvér kalapjába az 1000 méter kanavászt — egyvégben . . . Ennek a feltevésnek valószínűsége miatt, Dick Bernátról alkotott véleményünket egyelőre felfüggesztjük a jóhiszeműség penészes falára . . . Olvassuk, hogy a zsidótörvény végrehajtása körül tapasztalt viszszaélések és mulasztások miatt, a salgótarjáni kőszénbánya egyik igazgatójától kezdve, az igazgatók, gyárosok, nagykereskedők egész sorát ítélték el s a nevek hosszú jegyzékében dúsan virít, mint pipacs az árokparton, a sok Bernstein, Schwarc, Friedmann, Neumann, Kopfstein, Lővi, Singer, Grosz, Klein, hogy a Radók és a Szegők bujtatottabb névsoráról ne is beszéljünk. Úgy látszik, nem segít már más, csak a büntetések lényeges megszigorítása! . . .

9 Berlin C 3162 234 30/1 2130
Magyar Futar Postfach Budapest/Ungarn

Világ

Orbis-Funkbild.-Der Führer spricht.

HITLER BESZÉL
a nemzetiszocialista hatalomátvétei berlini emlékünnepén.
(A Magyar Futár rádióképe)

MOSCARDO TÁBORNOK AZ ALCAZAR HŐSE,
a keleti arcvonalon meglátogatta a spanyol önkéntes-légió hősi halottainak temetőjét.

AZ UTOLSÓ MUNKA A FRONTRA-INDITÁS ELŐTT:
szorgalmas kezek dolgoznak fel a melegholmi-akción összegyűlt „nyersanyagot"; melegcipőket és szőrmemellényeket készítenek a keleti front hőseinek.

Sport

NÉMET-SVÉD
jéghokki mérkőzés a berlini Sportpalotában; eredmény 5:5.

ERDEKES KÉPEK A BOROSZLÓI HÁBORUS EURÓPABAJNOKI BOX-MÉRKŐZÉSEKRŐL.
A baloldali képen Hoff és az olasz Latini küzdenek, jobboldalon Szentgyörgyi igyekszik Reschke fölé kerekedni.

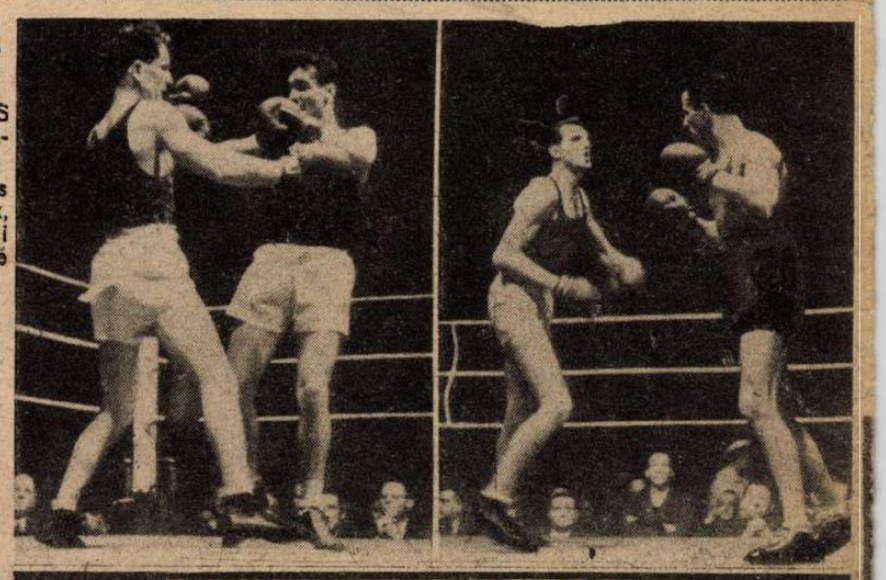

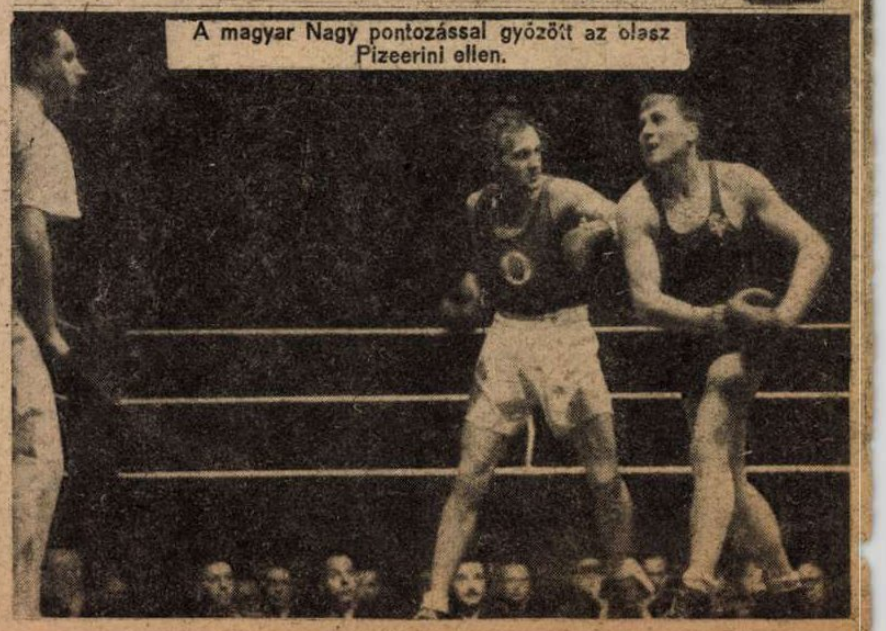
A magyar Nagy pontozással győzőtt az olasz Pizeerini ellen.

Ujság

FRANCIAORSZAG SZENVEDÉSE. →
Északfranciaország falvait bombázzák az angol repülők, kis helységeket, ahol nincs is német katonaság, mert ez a könnyű módszer, megszabadulni a bombatehertől biztonságosan... A szegény francia asszony arcára rámeredett a kiállott halálfélelem...

← Raeder admirális és Riccardi olasz admirális diszszemléje a két flottafőparancsnok Garmisch-i találkozóján.

← SZENT ANTAL-NAP SPANYOLORSZÁGBAN.
Fényes ünnepségek között vonul végig Madrid utcáin a Szt. Antal templomba a menet, melyben az államfő is részt vesz.

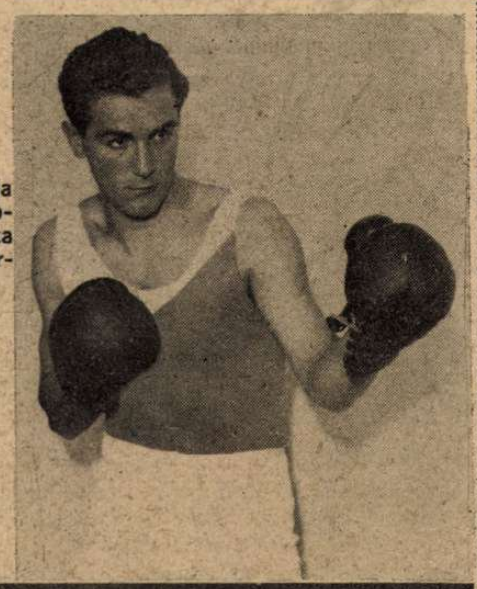

Frigyes Dezső, a BSzKRt ökölvívója a pehelysulyu csoport Európabajnoka lett a boroszlói versenyeken.

↓ A boroszlói mérkőzések egyik érdekes menete: a magyar Vojnovics és a finn Piitulainen küzdelme

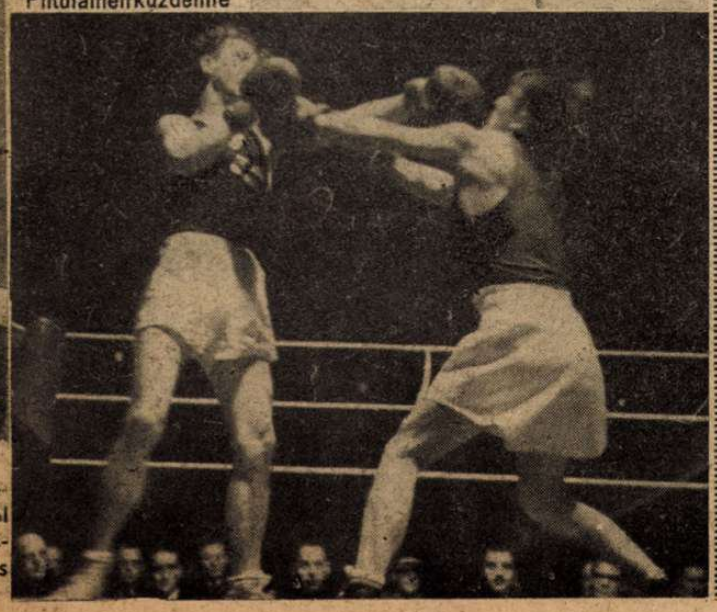

RÁDIÓKÉP A RIO DE JANEIROBAN ÖSSZEHÍVOTT PANAMERIKAI ÉRTEKEZLET MEGNYITÁSÁROL.
Getulio Vargas az ünnepi beszédet mondja. Az értekezleten nagyobb volt az összhang nyitáskor, mint a zárás idején.

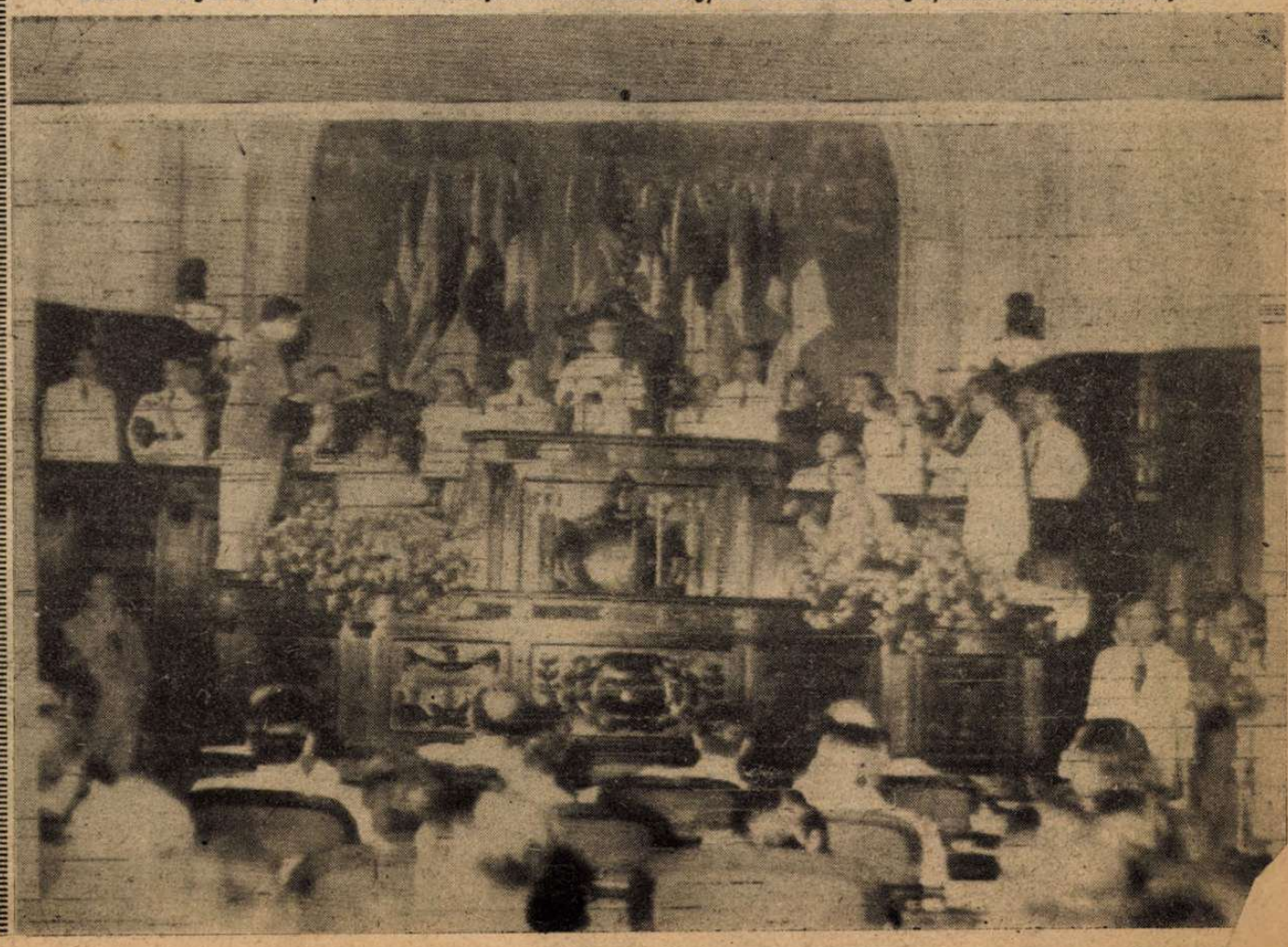

ELINDULNAK A NÉMET PÁNCÉLOSOK, OLDALBA TÁMADNI A GYŐZELMÉBEN ELBIZAKODOTT ANGOL HADERŐT

AZ OLASZ HARCKOCSIK MÁR A GYALOGSÁG ELŐNYOMULÁSÁT TÁMOGATJÁK

ROMMEL AFRIKÁI

ROMMEL VEZÉREZREDES

ROMMEL KATONÁI üldözik a meglepett és szétvert ellenséget

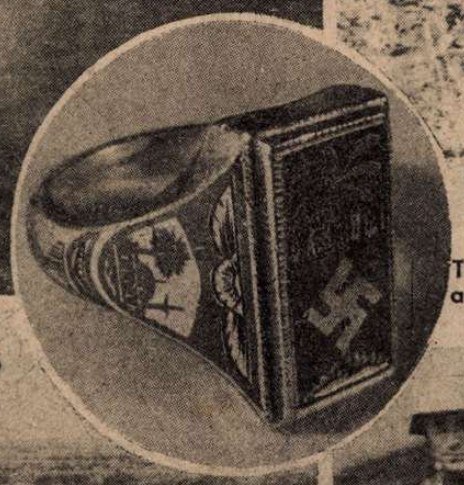

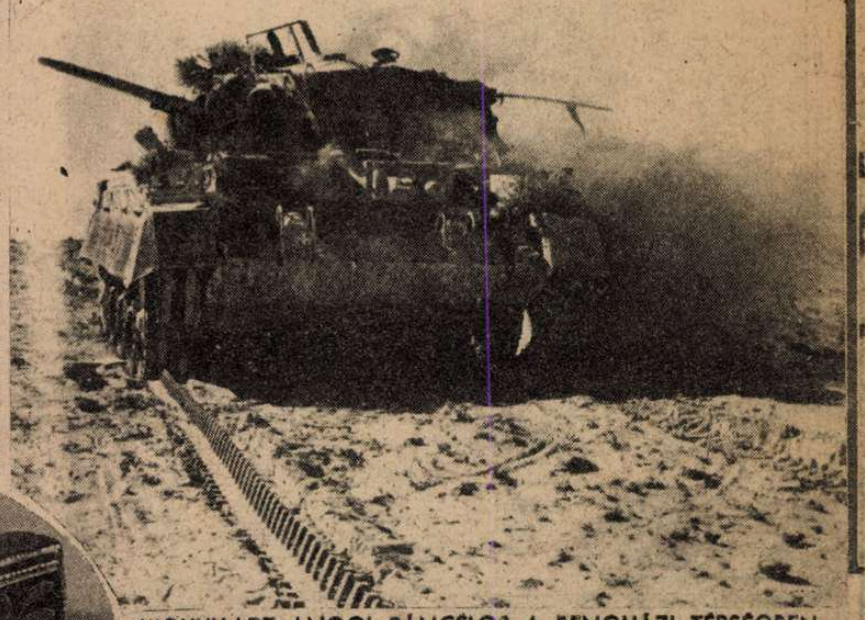

KIGYULLADT ANGOL PÁNCÉLOS A BENGHÁZI TÉRSÉGBEN

A ROMMEL-HADTEST GYŰRŰJE

Tripoliszi arabok készítik a szép és nehéz gyűrűt, amelyet a sivatagi harcosok büszkén hordanak

A TŰZÉRSÉG SEBES IRAMBAN KÖVETI ROMMEL GYŐZTES GÉPESÍTETT OSZTAGAIT

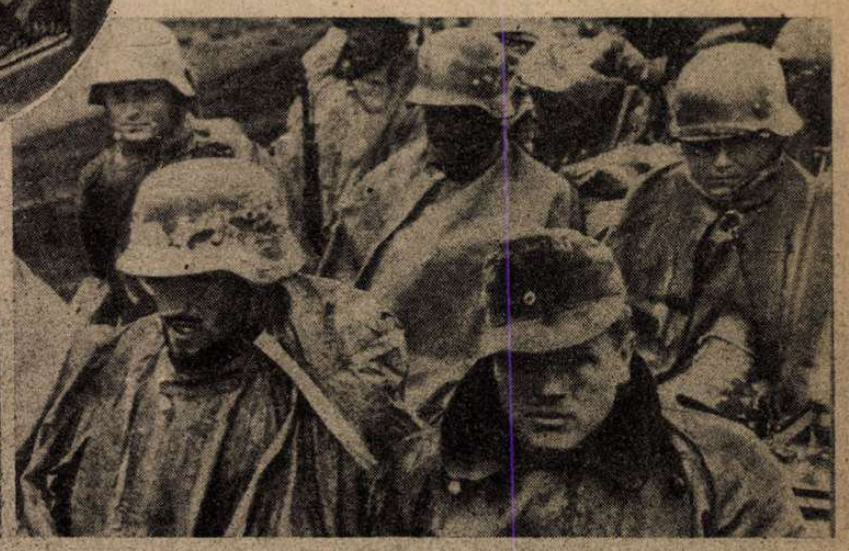

SIVATAGI FELHŐSZAKADÁS ZÚDUL A TŰZÉREK NYAKÁBA

s a poros sisakon és esőköpenyegen ömlik a rengeteg víz lefelé. Pocsolyás lesz a homok, de az időjárás szeszélye Afrikában csak rövid ideig hátráltatja az előnyomulás lendületét

VÉGET ÉRT AZ ÁLLÓHARC!

Az afrikai hadszíntéren Rommel katonái elhagyják a drótsövényekkel bekerített állásokat s megkezdik az előnyomulást

ROMMEL HARCIKOCSIJAI KÖRÜL

rajzanak a nagy előnyomulásban a motoros osztagok, készen minden pillanatban a gyalogsági hevera...

AUCHINLECK TÁBORNOK HARCIKOCSIJAINAK SZÁZAI PUSZTULTAK EL A SIVATAGBAN. MINT ÉGŐ FÁKLYÁK FÜSTJE, ÚGY TERJENG A CSATAMEZŐK FÖLÖTT A SZÉTLÖTT PÁNCÉLOSOK FEKETE KOROMMARADVÁNYA . . .

ÜDÖ A DICSŐSÉGE

Vajjon mit érezhettek az északafrikai sivatagban harcoló katonák, amikor a hét folyamán a rádió hullámain át meghallották a kirobbanó tapsot s a hangorkánban ujjongó ünneplést Hitler Adolf beszéde alatt, — Rommel vezérezredes nevének megemlítésénél? . . . Forróbb levegőt közvetített a rádió, mint amilyent az afrikai nap sugároz a harcosokra, a csodálat és a legendás hírnév légkörét, amely még az ellenség földjén is szétterjed s elismerteti Rommel katonai nagyságát . . .

1941 november 18-án jelent meg Churchill napiparancsa, amelyben Anglia nilusi hadseregét, háromnegyedévi gondos előkészítés után, elindította a „hódítás" útjára. Az olasz és a német seregeknél számban és felszerelésben többszörösen nagyobb és gazdagabb angol haderő, a papirosformák szerint egy hónap alatt meg kellett volna semmisítse a Rommel tábornok vezetése alatt egyesített tengelyhatalmi erőket, de a valóságban az történt, hogy **a zseniális német hadvezér kicsúszott minden acélos szorításból, maga után húzta mélyen a sivatagba az angol páncélos csapatokat s az utolsó pillanatban vakmerően rátámadt a meglepett ellenségre s Agedabiától Benghaziig verte egyfolytában.** Az angolok elveszítettek 300 harcikocsit és páncélos gépkocsit, 130 ágyút, 600 tehergépkocsit és rengeteg embert, halottakban, sebesültekben és foglyokban . . .

Anglia közelkeleti célja már összeomlott, tekintélye súlyos csorbát szenvedett, ereje a Földközi-tengeren legyengült s Rommel diadalútja az afrikai és a közelkeleti térben az erőviszonyok teljes átalakulásához vezethet . . .

AZ OLASZ NEHÉZTÜZÉRSÉG RIADÓJA AZ ÚJ ÁLLÁSBAN

PILLANATOK ALATT MEGKEZDŐDIK A GYÜLEKEZŐ ANGOL PÁNCÉLOSOK LÖVETÉSE

HEVENYÉSZETT LÖVÉSZÁROKBAN VÁRJÁK AZ OLASZ KATONÁK HARCBAVETÉSÜKET

←

AMÍG A NÉMET KATONÁK MEGTÖLTIK A TANKOT,
a sivatagi beduin nagy lelkinyugalommal szundít egyet a páncélos árnyékában, pedig harci területen üldögél s a csöndet bármelyik pillanatban megszakíthatja az ágyúk mennydörgése . . .

ANGOL FOGLYOK
a csatatér közelében. Elszállításukhoz még nem volt idő. Az előtérben egy súlyos sebesültet ápolnak . . .

A KELETI FRONT-HŐSKÖLTEMÉNYE

Minek nevezhetnénk másnak a szovjet-arcvonalon tomboló téli csaták történetét, — mint európai hősköltemények!... Százezrek rohama, vakmerő vitézsége, szívós ellenállása és halálig hűséges kötelességteljesítése dacol a szovjetpuszták vad hóviharaival és a támadásra hajszolt vörös hadak végtelennek látszó tömegeivel. A beszéd és az írás már nem éri utol az emberi hősiség csodálatos teljesítményeit s csak a képzelőerő és a bajtársi érzés fest halvány képeket elénk minden órának és percnek felülmúlhatatlan erőfeszítéseiről. Ezer és ezer kilométeren zúg a harci kiáltás, dörög az ágyú, halált szór a kattogó géppuska s páncélos harckocsik és szuronyos katonák rohannak egymásra, véres áldozattal küzdeni minden talpalatnyi havas földért. **Sietnek a vörös tábornokok, mert siet a tél is, — utolsó reményük jégcsapos hordozója. Csak a télben reménykednek Moszkva urai s elgyöngítik seregeiket, mire a tavasz elérkezik. Európa szabadsághadserege rendületlenül állja a bolseviki hordák ostromát, vállat és mellet feszít az ellenségnek, tűri a hideget, a szörnyű megpróbáltatásokat s kivárja a nagy döntés idejét!**

S ahol békés munka folyik, ahol födél alatt laknak, küzködnek, a megszokott környezetben és a családi élet oltalmában a dolgozók, ahol háborítatlan az élet, ahol nem leselkedik minden pillanatban a halál az európai emberre, **ott csak mélységes hálával és tisztelettel gondolhat mindenki a szövetséges hadseregek katonáira, akik ezt a nyugalmat harcukkal és vérükkel biztosítják...**

KATONASZÁLLÁS MESSZE AZ ARCVONAL MÖGÖTT.
Todt híres munkáshadserege ezrével építette meg a vadonatúj téli szállásokat a német katonáknak. Egy-egy ilyen szállás 48 ember számára készül. Két lakószoba, két kályha, három asztal padokkal és két hálószoba, — ez az átlagos beosztás és berendezés.

A FÖLDALATTI TÉLI ÁLLÁSBAN MOSZKVA KÖRÜL.
A század művésze feldíszíti a falat.

Északon a finnek dicsőségesen harcolnak s ők a téli hadjárat legedzettebb katonái...

A NÉVTELEN KATONA,
egy a millióból,— a gyalogos vitéz, aki a kézitusákban, az árkokban, a havas és jeges sáncokban Európát védi...

Charkovtól keletre fellángoltak a falvakban az utcai harcok s háztól-házig tart az elkeseredett küzdelem.

ELLENROHAM A ROHAM UTÁN:
— ez az emberpocsékoló szovjettámadások végső felvonása, amely a vörös hadsereg hullámait kiindulási helyükre visszaveti...

Berepül az első kézigránát az ellenséges állásba...

SZOVJETFOGOLY.
A Kreml rongyos, ijedt áldozata. A ruha szétfoszlik a testén, de eldobott fegyvere nem ilyen ósdi. — Milyen más arc, típus, mint az európai katona!...

HARC SZEBASZTOPOLÉRT!

A szovjet kiserőd közvetlen közelében.

Egyenként rohannak előre a bátor katonák.

Mesterséges köd védi a kifejlődő támadást.

A német rohamosztag első katonái a szovjet drótakadályig nyomulnak előre.

Lángszórók nyitnak utat az erődítményövezet ostromához.

...de az olaszok is állják a kemény hideget a Donec-vidéken s hóviharokban verik vissza a szovjetcsapatokat...

A SZOVJETARCVONAL KÖZÉPSŐ SZAKASZÁN
ilyen a harc, 40 fokos hidegben! Minden szálfa fűszálra vastag zúzmara nehezedik s ki tudja megmondani mi a nehezebb: a küzdelem az időjárással, vagy az ellenséggel?...

Az utcai harcokban elfogott vörös katonákat már a helyszínen kihallgatják, de —

— a vörös hadsereg tisztjei, a legközelebbi parancsnokság épületében, a térkép körül vallanak...

HOZZÁK A FORRÓ LEVEST!

Az élet kis örömeit a halálos harcokban edzett katonák becsülik meg a legjobban...

ELFOGLALT SZOVJETÁLLÁSOKBAN

várják a német katonák az új támadást a krimi félszigeten. Az irány óráról-órára változik s összefüggő harcvonal csak a helyiülközetek lezajlása után alakul ki.

A HŰSÉGES BAJTÁRS

kiviszi a sebesült katonát a tűzvonalból...

A HIRSZOLGÁLAT MESTERE A REMEKÜL IDOMÍTOTT KUTYA. Alighogy leveszi róla a járőr a pórázt, mint a kilőtt nyíl, úgy indul vissza a gazdájához, árkon-bokron át s viszi a titkos irással leadott jelentést...

TALÁLKOZÁS A HARCMEZŐN. →

Amikor szél zúg s hófehérhők lepik el a tájat, az arcvonalak közötti gazdátlan területeken csak az utolsó pillanatban ismernek egymásra a jóbarátok, vagy ellenségek...

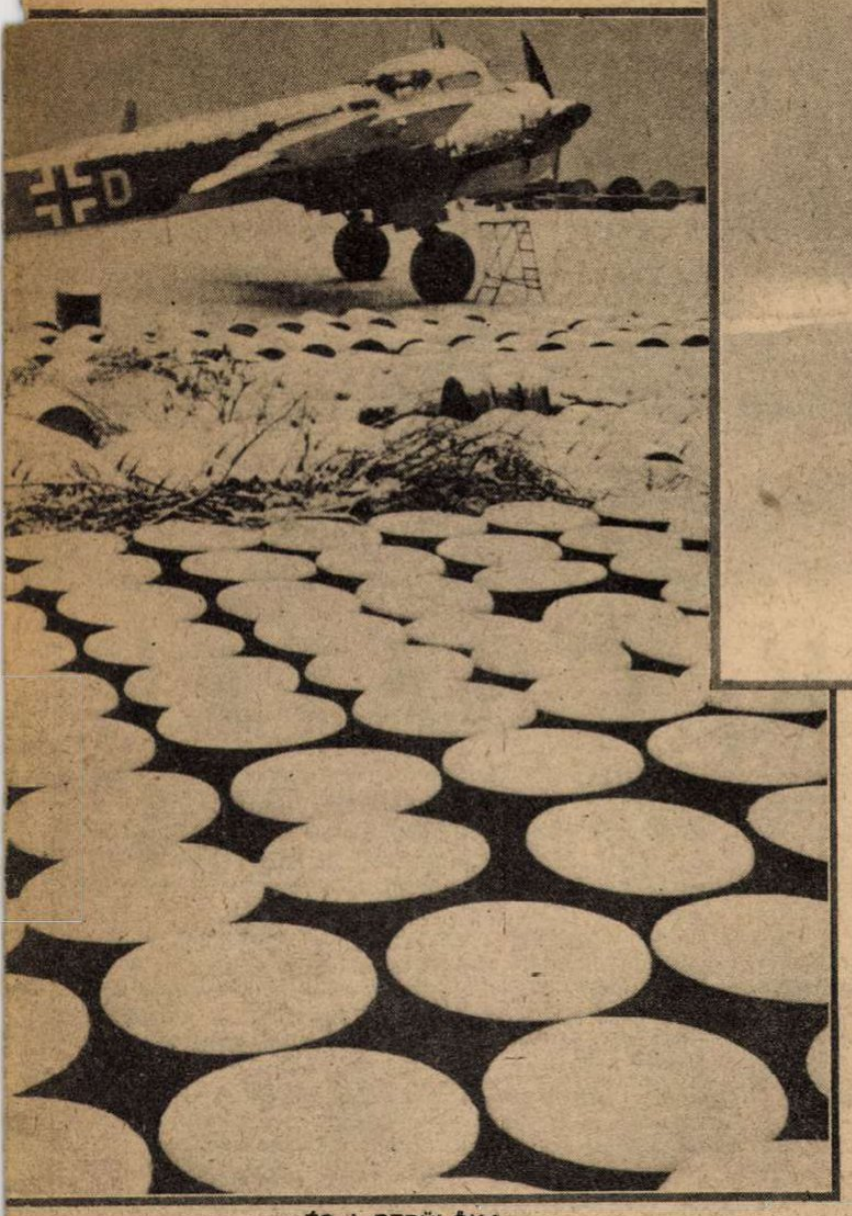

ÉS A REPÜLŐK?...

Hó és jég borítja a hatalmas gép szárnyait, s a havastetejű benzinhordók természetes álcázását sem tudná az ember jobban elvégezni... Minden felszállás előkészítése valóságos művészet, de a légiflotta a legnagyobb hidegben is beleveti romboló erejét a földön vívott harcokba.

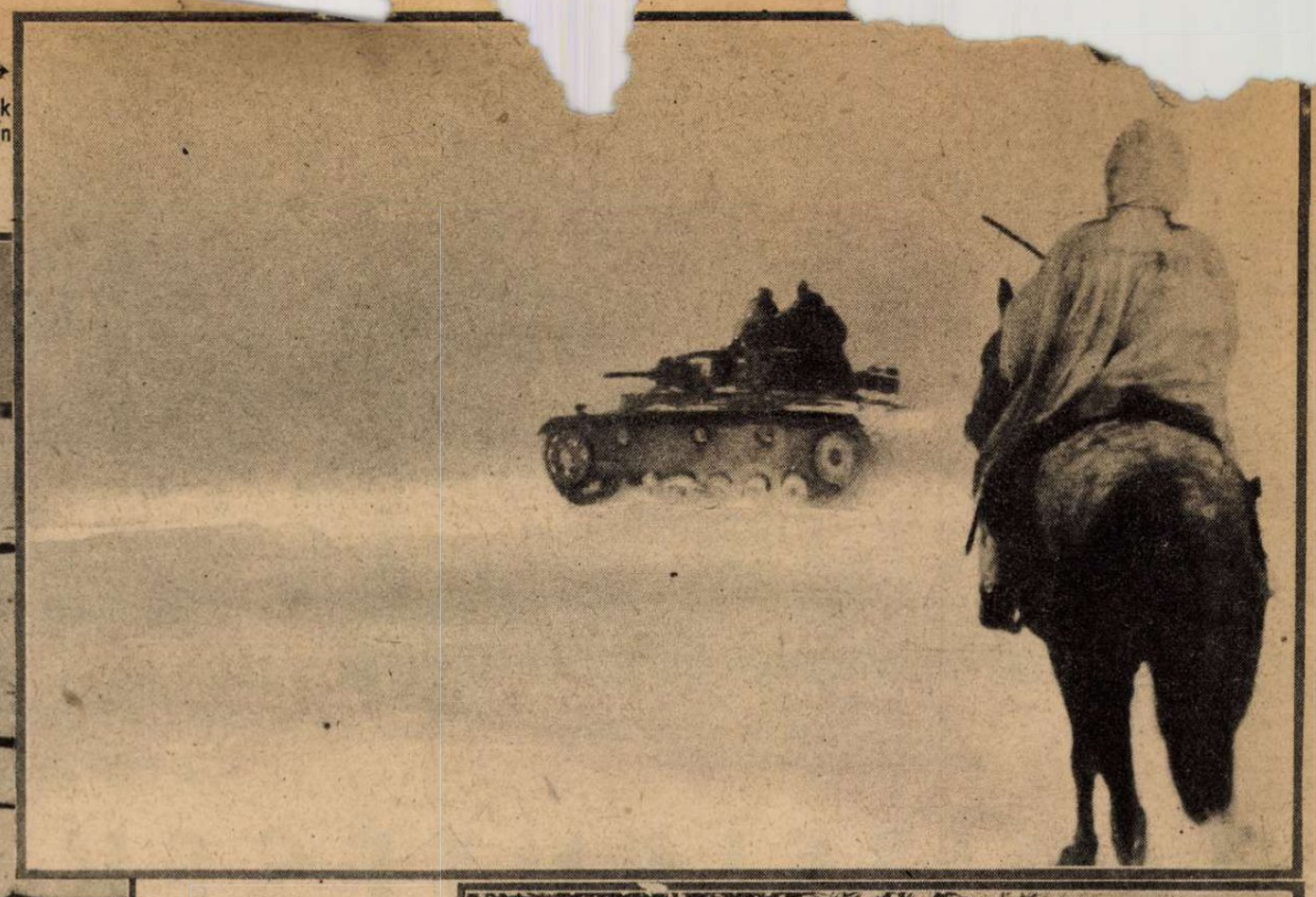

CSATANGOLÓ LOVACSKÁK A KELETI FRONTON

Sok szenvedés nyergeli láthatatlanul ezeket a szegény állatokat, amelyeket csak lassan sikerül összeszedni a nagy csatatérek környékén...

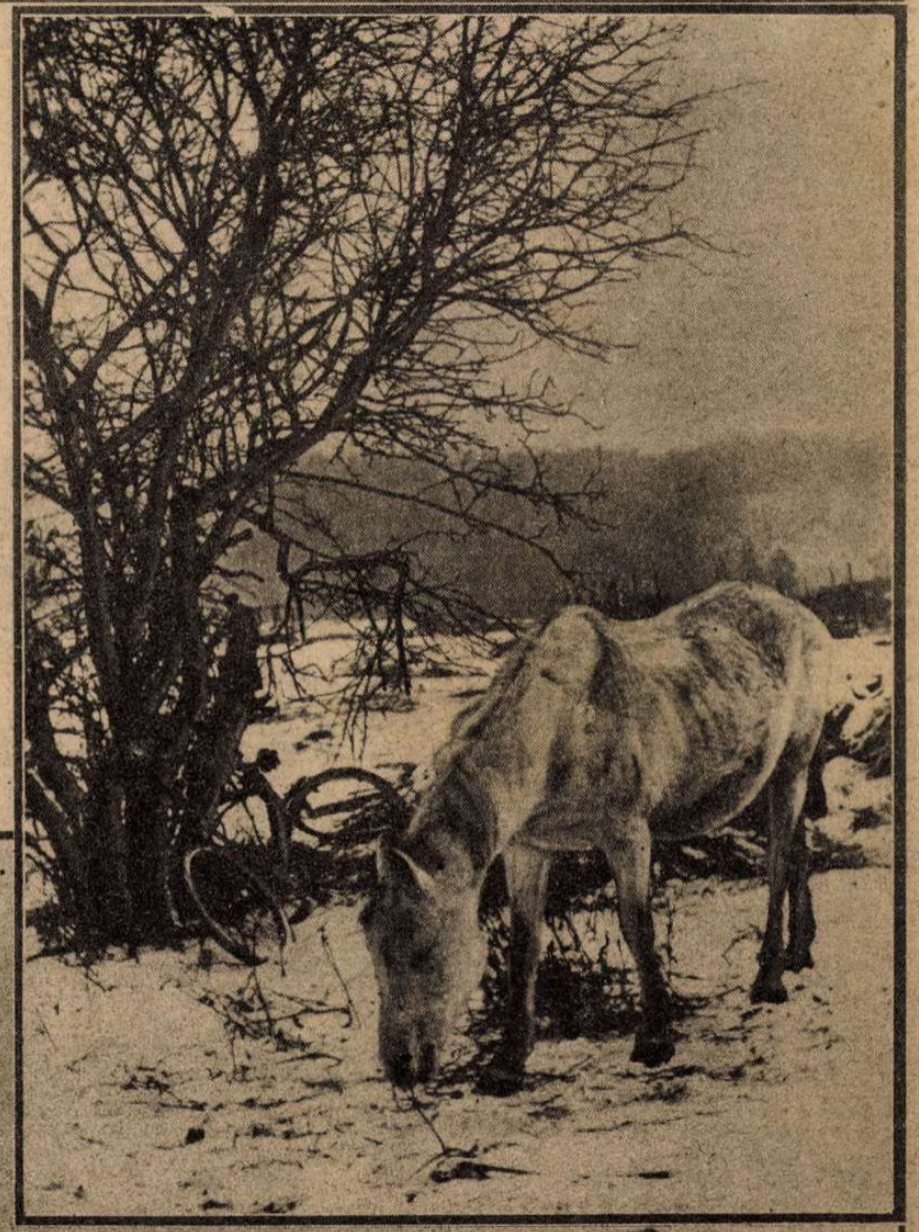

FÁRADT ÉS SZOMJAS A LÓ.

Sajátságos tartása szinte beszédesen fejezi ki az örömöt, hogy a jégpáncél birodalmában, néhol egy kis szabadon hullámzó vízfelületet is lehet találni...

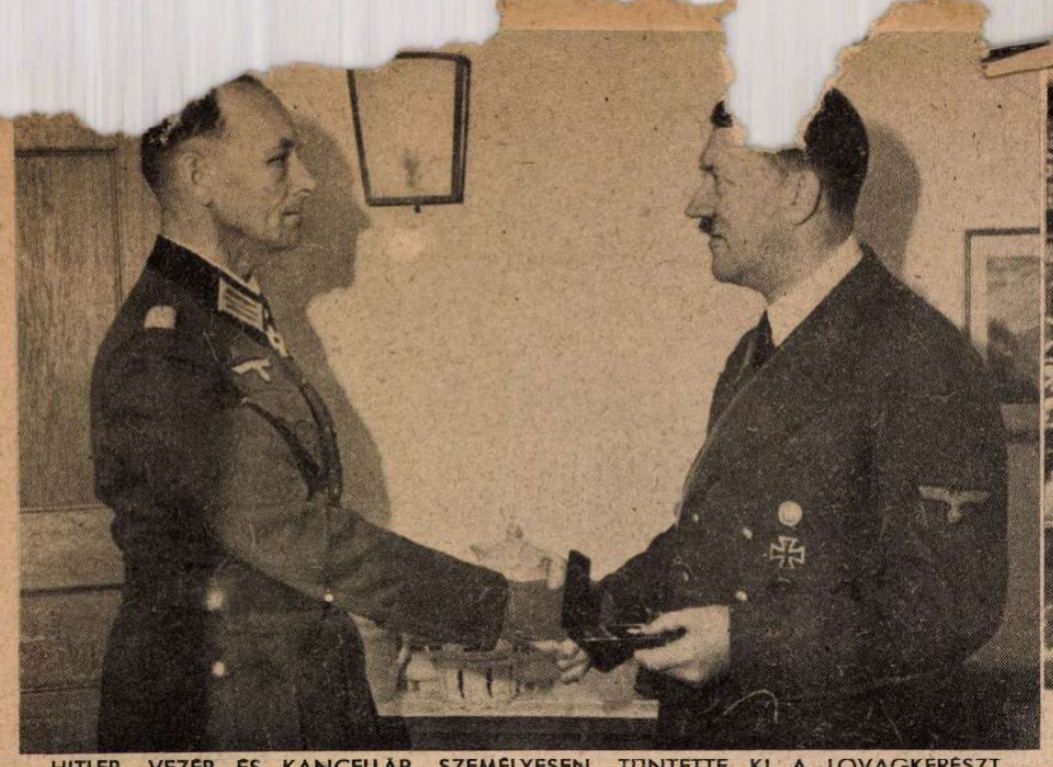

HITLER VEZÉR ÉS KANCELLÁR SZEMÉLYESEN TÜNTETTE KI A LOVAGKERESZT TÖLGYFALOMBJÁVAL BÁRÓ LÜTZOW EZREDEST, A SZOVJETFRONTON TANUSÍTOTT HŐSI MAGATARTÁSÁÉRT

UTCAI ZAVARGÁSOK RANGOONBAN.

Burma fővárosában, a japán csapatok előretörése óta rendkívül izgatott a hangulat. A bennszülött lakosság az angolok által elfogott Saw miniszterelnök szabadonbocsájtását követeli. Óriás tömegek hullámzanak Rangoon európai negyedében s lovasrendőrök szorítják mindenütt vissza a jogaikat követelő bennszülötteket. Az angol uralom burmai megrendülése a brit birodalom keletázsiai bukását jelentené...

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK

Bocsánatot kérek az olvasótól, hogy napjaink roppant csatatereiről elvezetem nehány percre a múltba, — 1921 s 1922-be, Anatolia vérrel öntözött síkjaira...

Égő falvak, feldult városok mindenfelé. Temetetlen holttestek a mezőkön és az útszéli árkokban. Bujdosó menekültek, büntető osztagok, farkasok módján verekedő seregek, végső harc, sors és irgalmatlan gyűlölet: — *ez a görög-török háború.* Kemal pasa lánglelke tüzeli a török harcosokat a Sakaria vizénél a 21 napos csatában. Jól verekednek a görögök is, de a végső nekifeszülésben soraik lassan megbomlanak s az arcvonalat áttörik a győzelem lázában újjongó török lovasok. Az első nagy diadal után, újra váltakozó szerencsével telnek el a hónapok, de Kemal vasakarattal dolgozik s készíti a csapdát az erősebb ellenfélnek. A nagy hadvezér titokban összegyűjtötte legjobb rohamcsapatait Afion körül... *Hadzsianestes,* a görög fővezér nem is sejtette a készülő vihart s nyugodtan szónokolt a szmirnai kávéházakban, ha az egészsége megengedte. Dőlt belőle a szó s a terveivel még a pincéreket is elkápráztatta... A kémek jelentették, hogy Kemal mulat és bált rendez Angorában. Úgy is volt. Csak annyi baj esett, hogy Kemál a báléjszakán visszatért készenálló csapataihoz s augusztus 26-án pontosan éjfélkor kiadta a parancsot az általános rohamra. Estére kettőbe szakították a görög hadsereget, menekült mindenki amerre tudott s Hadzsianestes segere tíz nap alatt 190 mérföldet szaladt a tengerig, hogy hajóra szállhasson idejében... Kemal kijutott a tengerpartra s a zúgó habok hirdették meg a világnak az új Törökország megszületését a felszabadított Anatoliában.

A vesztett csaták után Görögországban megindult a vizsgálat. Athén lázongott és kereste a bűnöst. *Tricoupis Hadzsianestest,* a görög hadsereg főparancsnokát sürgősen menesztették, de *már csak a bukása után derült ki a görög vereségek titka,* mert addig minden benfentes szigorúan titkolta a szörnyű valóságot s falnak vezettette a lojalitással a görög hadsereget. *A kétségtelenül megállapított tények szerint Tricoupis Hadzsianestes, a legfőbb hadműveletek irányítója őrült volt!* Időnként vad kényszerképzetek rohanták meg a táborban. Azt hitte magáról, hogy halott s ilyenkor egész nap a szemét sem mozdította meg. A legsúlyosabb elhatározások napjaiban váratlanul kijelentette, hogy *ő üvegből van s nem mert felkelni az ágyból, mert félt, hogy a lábai letörnek... Ez a szerencsétlen bolond vezetett egy hatalmas hadsereget, — természetesen a megsemmisülésbe, — mert az athéni politikusok a hatalmi versengések és intrikák jóvoltából, őrülten is a helyén maradhatott...*

Churchill marad

az angol hadműveletek legfőbb irányítója s nem hiába írtuk a múlt héten, hogy így van ez jól. A demokráciák tiszteletben tartják Tricoupis Hadzsianestes áldott emlékét... Winston Churchill talán nem hiszi, hogy üvegből van, de hiszi, hogy ő a mai emberiség egyetlen komoly, nagy hadvezére, ami már elég nevetséges kényszerképzet az alapos vizsgálathoz. Amerika pincérszakértői éppen olyan hiszékenyek és csodálkozók, mint a szmirnai kollegák s a bőbeszédűség magával ragadja a hiszékenyeket. Az őrültség lángjának nyugtalan lobogása sokszor megigézi a józansághoz szokott férfiakat is. *Angliában a józan politikusok már nem bíznak önmagukban...* Olyan őrülten bonyolult a helyzet a brit világbirodalomban, hogy a kivezető útat már csak őrültek lelhetik meg. Az angol parlament erőviszonyai körülbelül a holtponton merevedtek egyensúlyba. Konzervatívok és munkáspártiak egyformán erősek, minden eltolódás zuhanással járna s az átmeneti pártszövetségre épített *vezetési rendszer* valóban törékeny üvegből készült, amelyet egy éles kis ütés is megrepeszthet. A nehézkedés egyszerű törvénye uralkodik Angliában s a fáradt, megfélemlített emberek azt mondják, maradjon minden úgy, ahogy van. *Hátha sikerül?...* Ez a puszta reményekre visszahúzódó, tanácstalan, idővesztegető lelki megroppanás tartja Churchillt szilárdan a helyén. Mindenki bírálja, szídja, de senki sem tud valami jobbat ajánlani. Az angol demokrácia az első vonalba csupa elhasznált, törődött, kivénhedett embert zsúfolt össze és uralomra ítélte Winston Churchillt *„a tehetetlenség első lordját"*, akinek eddig minden jóslása bámulatraméltó következetességgel csődött mondott. Csak humoroldalakat lehetne összeállítani Churchill semmibeveszett igéreteiből: a blokád, a nyugati hadjárat, az északafrikai csaták, a távolkeleti háború és az amerikai beavatkozás kérdéseiben. *Az angol közvélemény viselkedése viszont tökéletesen megérthető.* A sajtó és a fokozódó közélelmezési zavarokat elszenvedő tömegek a nagyhangú frázisok mögött *csak a vereségek ijesztő halmozódását látják s ma már rengeteg ember lehetetlenségnek érzi azt az örökösen ígért csodát, hogy majd valamikor 1943-ban a három esztendős kudarcokat nagyhirtelenül a megígért végső győzelem váltja fel.* Ez a csodalehetőség csak Churchill érthetetlen gondolatvilágában él, de a külső katonai és gazdasági folyamatok nem erősítik meg a rögeszmét.

Ha a japánok egyre több és több támaszpontot foglalnak el Keletázsiában, akkor nyilvánvaló, hogy legyőzésük is hovatovább lehetetlenséggé válik.

Ha a felfokozott német tengeralattjáró-harc következtében az angol hajótonnázs még jobban összezsugorodik, akkor Anglia 1943-ban sem tudja az elébe tornyosuló szállítási és utánpótlási akadályokat legyőzni.

Ha az afrikai hadszintéren Rommel tovább előretör s a Földközi-tengeren az utolsó hónap félelmetes arányában gyöngül meg Anglia tengeri ereje, akkor elvész a Szuezi-csatorna is, a távolkeleti angol hatalom nagy temetésén... Először történt meg az elmúlott héten, hogy az angol sajtó ingerülten érdeklődött a Földközi-tengeren történő események dolgában s felvetette a kérdést, hogy megvan e még a százszor hangoztatott

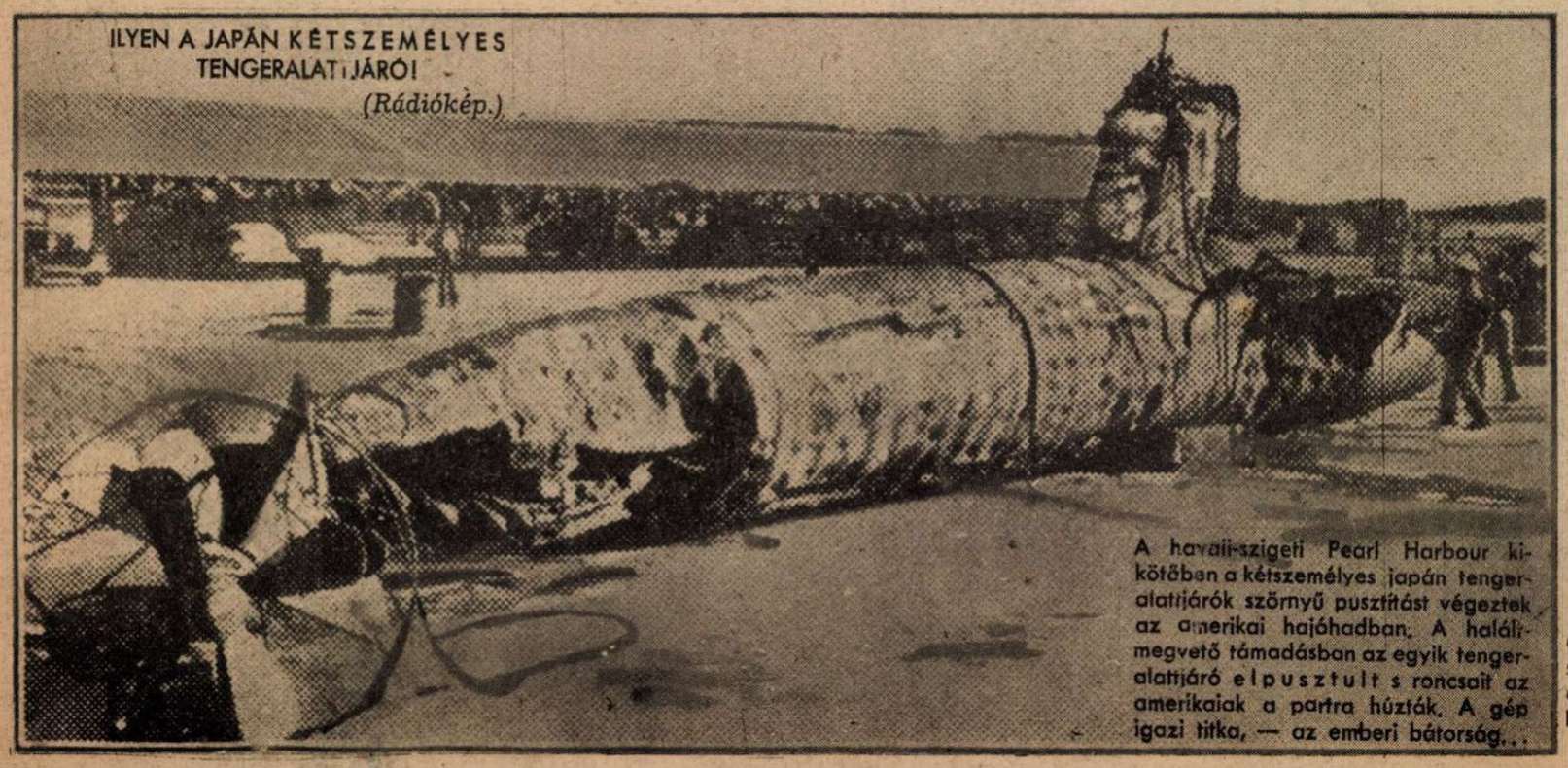

ILYEN A JAPÁN KÉTSZEMÉLYES TENGERALATTJÁRÓ!
(Rádiókép.)

A havaii-szigeti Pearl Harbour kikötőben a kétszemélyes japán tengeralattjárók szörnyű pusztítást végeztek az amerikai hajóhadban. A halálmegvető támadásban az egyik tengeralattjáró elpusztult s roncsait az amerikaiak a partra húzták. A gép igazi titka, — az emberi bátorság...

GALLAND EZREDES,
a legkiválóbb vadászrepülő, aki személyesen vette át a Német Birodalom vezérétől a legmagasabb katonai kitüntetést, a vaskereszt tölgyfalombját a kardokkal és brilliánsokkal

A HÉT LEGÉRDEKESEBB KÉPE.

Egy 4364 tonnás angol kereskedelmi hajó, amelyet az Északi-tengeren a német repülőgép bombája telibetalált és felgyújtott. A legénység még az égő hajón van s kétségbeesetten próbál menekülni. A hajó elsüllyedése halálos bizonyosság...

A TENGERI STUKA.

A német gyorsnaszád a legveszedelmesebb kisegysége a hadiflottának, réme az ellenségnek s úgy rombol, mint a zuhanóbombázó...

ÉS ÚJ FORDULATOK

Irta:
Rajniss Ferenc

abszolut fölény, vagy már szabadon szállítanak katonát és hadianyagot a németek Északafrikába...

Ha az európai szövetség tavasszal térdrekényszeríti a bolsevizmust, vagy véglegesen visszaveti olyan vonal mögé, amelyet kis erőkkel lehet tartani, akkor a tengelyhatalmak hadiipara felbecsülhetetlenül nagyobb és termékenyebb lesz, mint Angliáé és az Egyesült Államoké együttvéve!

Ha Anglia végzetes megszorultságában továbbra is fokozódó mértékben veszi igénybe az Amerikai Egyesült Államok segítségét, akkor minden fontosabb brit támaszpontot megszáll az amerikai katonaság s a brit birodalom függetlensége szinte észrevétlenül kimosódik a világtörténelemből... Roosevelt tanácsadói nem finomkodó emberek s az amerikai imperiálizmus nyers céljait többre becsülik a szelíd angolszász barátkozásnál...

Ha Anglia nem tud milliós hadseregeket partratenni az európai szárazföldön s nem tudja ellátni, élelmezni és harcában elősegíteni az inváziót, akkor az angolszász végső győzelem tiszta lehetetlenség! Jelenleg Angliában sincs olyan katonai szakértő, aki az európai szárazföld megtámadását ajánlani merné...

Ha Japán a Maláj-félsziget elfoglalásával, a holland-indiai területek birtokbavételével és az ausztráliai szigetcsoportok meghódításával új rendet teremt a keletázsiai térben, akkor Anglia és Amerika rendkívüli módon megszegényedik igen fontos nyersanyagokban, egyelőre beláthatatlan következményekkel...

Ha a világháború mégjobban kiterjed, Anglia hadiereje tökéletesen szétforgácsolódik. A tengelyhatalmak európai hadereje éppen olvan kedvező központi helyzetben van, mint Japán a keletázsiai térben s a nagy szövetségesek hadműveleteiket a végső erőfeszítések idején is erejük magvából kiindultan, sugárszerűen folytathatják minden világtáj felé, *Anglia azonban tengeri, légi és szárazföldi erejének térbeli szétosztására kényszerül.*

Ha pedig a felsorolt lehetőségekhez hozzászámítjuk az *újabb, kedvezőtlen világjelenségeket*, amelyeknek angolszászellenes éle tagadhatatlan, akkor nyugodt lélekkel állíthatjuk, hogy *a tengelyhatalmak háborúját csak győzelem koszorúzhatja.*

A magárahagyott *Ausztrália* most már gorombán követeli jogait s védelmét az Egyesült Államoktól várja. *Curtin* miniszterelnök népgyűlésen jelentette ki, hogy az ausztráliai földrész jövendőjét nem lehet Churchill csalhatatlanságának elméletére felépíteni... Az *Indiai Liga* a hét folyamán hozott határozatában azt követeli, hogy *Anglia ismerje el azonnal India függetlenségét és kezdje* meg a tárgyalásokat a hindu nemzettanáccsal az ideiglenes kormány megalakításáról. Tokióban megalakult a külföldön élő hinduk japánbarát szövetsége s megbízható hírek szerint *az angol hadseregből már 20.000 hindu állott át a japánokhoz s ajánlotta fel fegyveres szolgálatát Anglia uralmának megdöntésére. Thaiföld* hadat üzent az angolszász államoknak és egymilliós seregét megindította Burma ellen. *Burmában* a nép nem engedelmeskedik az angol hatóságoknak s a legsötétebb árulással elfogott miniszterelnökének szabadonbocsájtását követeli. *Délafrikában* egymást érik a súlyos robbantások s az erősödő nyugtalanságot csak növeli az angol terror kiméletlen módszere. *Északirországban* amerikai csapatok szállottak partra és *De Valera* élesen tiltakozott a történelmi egységet alkotó ír szigetrész kiszolgáltatása ellen. *Az Egyesült Államok megtorló intézkedései Argentina és Chile szabad állásfoglalásának megbosszulására, nem növelik meg az angolszászok tekintélyét a délamerikai államokban.*

Érdekes, hogy a *Vatikán* lapja az *Osservatore Romano* a legnagyobb megelégedéssel emlékezik meg azokról a délamerikai államokról, amelyek nem engedelmeskedtek Roosevelt nyers erőszakosságának és nem szakították meg a diplomáciai viszonyt a tengelyhatalmak államaival...

Churchill legutóbbi parlamenti beszédén már megérződött a fáradság és az elkeseredettség. Szingapurról úgy emlékezett meg, hogy ebben a hatalmas háborúban nem lehet csodálkozni azon, *ha egyes helyiségek gazdát változtatnak...* A nagy reménykedő semmit sem tudott ígérni nemzetének a messze jövő ködébe burkolt győzelmi álmon túl, — *csak új vereségeket, vért, szenvedést és könnyhullatást. Ezt az ígéretét azonban Churchill biztosan betartja...*

A szovjetarcvonalon

a hadműveleti végcélok szempontjából változatlan a helyzet, de több hatalmas német ellentámadás sikere *a harcok megélénkülését jelzi.* A szovjetfront új lehetőségeiről *Hitler* nagy beszédéből a következő mondatokat idézzük: *„Nincs messze az idő, amikor megindulnak hazulról keletre új csapataink és nagyszerű új fegyvereink..." „Keleten túl vagyunk a háború legnehezebb részén..." „Azt nem tudom, mi lessz ebben az esztendőben s azt sem, hogy vége lessz-e a háborúnak, de azt tudom, hogy ez az esztendő is a győzelmek éve lessz..." A szövetséges hadseregek kegyetlen téli megpróbáltatása az északi részektől eltekintve már csak másfél hónapig tarthat, de kedvező időjárás esetén a déli végeken március elején is megindulhatnak a nagyobb szabású hadműveletek.* Ezen a területen próbálkozik a szovjet a legelkeseredettebben s Churchill is inkább Anglia, mint Szovjetoroszország szempontjából a Kaukázus védelmét tartja a legfontosabbnak, természetesen inkább bővebb szovjet, — mint kevés angol véráldozattal...

A doneci arcvonalon a vöröshadsereg öt napon át fokozódó erővel támadta a szövetségesek hadállásait, de az ellentámadások sorozatában véresen összeomlott a rohamravert szovjethadosztályok sokasága. *A Krimi-félsziget* déli részén egy partraszállott ellenséges csoportot több napos szívós harcban semmisítettek meg a németek. *Kurszktól északkeletre a német csapatok több napos ellentámadása teljes sikerrel végződött* s a védelmi állásokba betört, több hadosztályból és erős páncélos kötelékekből álló szovjet hadcsoportot régi állásaikba szorították vissza. *A leningrádi körzetben* SS rohamcsapatok 58 kiserődöt pusztítottak el. A német légierő állandóan támadja a szovjet felvonulási vonalakat és idejében szétugrasztja az új csapatgyü-

HARDEGEN KAPITÁNY,

egy német tengeralattjáró parancsnoka, aki New York közelében 8 nagyobb kereskedelmi hajót, — összesen 53.000 tonna amerikai hajóteret süllyesztett el

SZINGAPUR LÉGI KIKÖTŐJE.

A hatalmas repülőtér körvonalában közel ötven repülőgépet számolhatunk össze. A japánok súlyos bombázása mély kráterekkel szórta tele a kifutópályát és sok angol gépet megsemmisített a földön és a hangárokban. A tenger felől pedig a japán hadihajók fenyegetik már a várost...

Ragyogó napsütésben, a nemzeti lobogó körül csoportosulnak a szárazföldre szállított japán csapatok, megkezdeni a végső harcot Anglia ellen

JAPÁN VIZIREPÜLŐGÉPEK GYÜLEKEZÉSE EGY MALÁJI ÖBÖLBEN SZINGAPUR OSTROMÁHOZ...

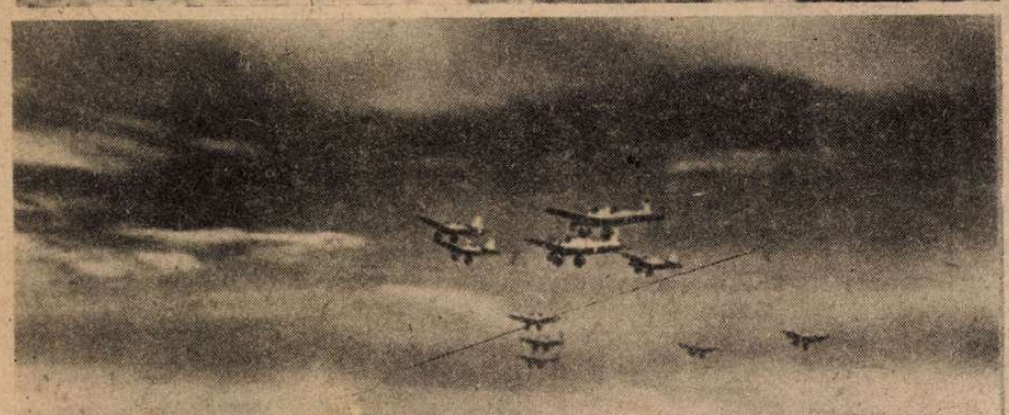

PIHENŐ A DZSUNGELBEN. Rangoon felé közelednek már a japán csapatok s az őserdőkben rejtőző bennszülöttek a japánok barátai és vezetői...

JAPÁN REPÜLŐGÉPEK A HOLLANDINDIAI SZIGETEK FÖLÖTT

ROHAMPARANCSRA VÁR A JAPÁN GYALOGSÁG S HA ELHANGZIK A VEZÉNYSZÓ...

— minden akadályon keresztülgázol a Tenno katonasága...

lekezéseket. *A finn harctéren,* a karéliai-földszoros környékén *50 fokos hideg dühöng* s a haditevékenység felderítő műveletekre szorítkozik. Ebben a sarki hidegben a leglángolóbb vörös is rövidesen megfagy... *A helyijellegű csatározások sehol sem szünetelnek s a szovjettábornokok utolsó erőfeszítésekkel próbálják kihasználni a telet, amelyhez halványodó reményeiket fanatikusan hozzákötözték.*

Északafrikában

Rommel győzelmeinek meglepetéseiből még mindég nem tért magához az angol nilusi hadsereg. *Január 21-e óta az angol veszteség több mint 300 páncélos kocsi, 130 ágyú és 30—40 repülőgép. Rommel csapatai 240 kilométert haladtak előre és Msus elfoglalásával hatalmukba kerítették Auchinleck tábornok felhalmozott hadianyagkészletét.* Az angol hadijelentés január közepén azt állította, hogy Rommel tábornoknak döntő veresége után *legfeljebb 20 páncélos harcikocsija maradt meg* s most *Liddell Hart,* a kiváló angol katonai szakértő ennek a túlzott állításnak idézésével azt írja, hogy *Afrikában Rommel zsenialitása megverte az angol tehetetlenséget...*

Az olasz és német csapatok bevonultak a visszafoglalt Benghaziba s a sokat szenvedett lakosság nagy örömmel fogadta a győzőket. Benghazi karácsonykor került angol kézre s Londonban senki sem hitte, hogy a tengelyhatalmak elvonult csapatai ilyen hamar visszatérnek a fontos kikötővárosba. *A 65 nap óta tartó állandó harcitevékenységben bebizonyosodott a német és az olasz csapatok csodálatos fölénye.* A légitámadások már *Tobruk és Sollum* hadicélpontjaira sűrűsödnek és erős felderítő tevékenység keresi a sivatagban a páncélos erők újabb megütközésének kedvező feltételeit.

Az északafrikai hadjárattal együtt folyik a Földközi-tengeren az angol flotta állandó támadása. Egy könnyű angol cirkálót telitalálattal süllyesztett el egy német bombázógép. *A máltai vizeken* egy angol romboló pusztult el és súlyos találattal vonszoltak a kikötőbe egy nagy kereskedelmi hajót. Olasz torpedóvető repülőgépek elsüllyesztettek egy angol cirkálót s egy másik cirkálót is féloldalra döntött a pontos találat. *Málta* bombázása éjjel-nappal folyik s a *Barham* elsüllyesztése óta nem mutatkozik angol csatahajó a tengeren. *Az angol nép dermedten értesült a Barham titokzatos sorsáról.* A 31.000 tonnás és 1100 főnyi legénységgel megzsúfolt csatahajó elvesztése már komoly felborulással fenyeti az angol túlsúlyt a Földközi tengeren.

A német légierők az elmúlt hét folyamán az amerikai csapatokkal megszállt északirországi hadicélpontokat vették tűz alá; nappali támadásokkal bombáztak fontos kikötőberendezéseket és több nagyobb kereskedelmi hajót pusztítottak el Anglia körül. Az angol légierő 20 óra alatt 13 nagy bombázó gépet veszített el a Csatorna körül és Afrikában...

A kanadai és az amerikai partok köré vont német tengerzár megdöbbentette az amerikai közvéleményt. A német tengeralattjárók újabb 13 hajót süllyesztettek el, — 74.000 tonna hajóürt! Január 24 és 28.-a között az Egyesült Államok és Kanada partvidékén 30 hajó, összesen 228.000 tonna volt az angolszász veszteség s két nap alatt ez a szám 43 hajóra és 302.000 tonnára emelkedett. Knox tengerészetügyi miniszter törheti a fejét azon, hogy az Atlanti-óceánon, vagy a Csendes-óceán vizein fekszik-e a súlypontja a tengelyhatalmakkal könnyelműen megkezdett háborúnak...

HONVÉDEINK UKRAJNÁBAN

← VÖRÖSKERESZTES, HAZAI CSOMAGOK ÉRKEZNEK s megkezdődik a kiosztás →

BOLDOG MINDEN KATONA A TÁVOLBAN, HA AZ OTTHONIAK SZERETETÉT ÉRZI!

↓ S külön öröm az osztogatás és a meglepetés, hogy kinek mi jut...

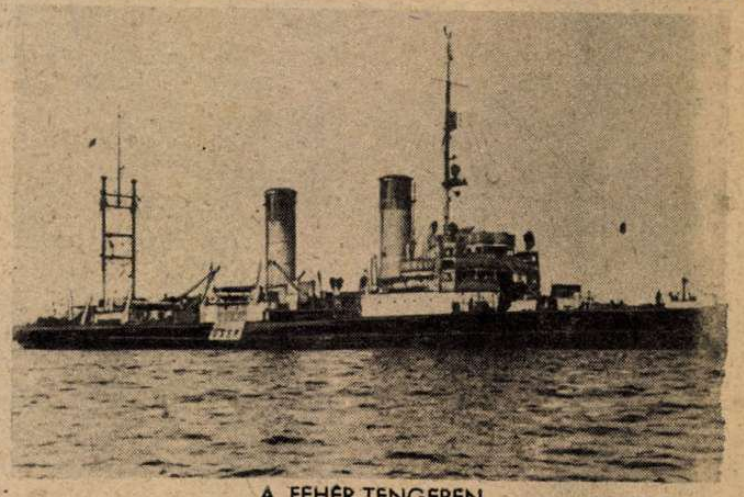

A FEHÉR-TENGEREN
egy Szialin-osztályú szovjet jégtörő hajót több bombatalálattal súlyosan megrongáltak a német repülők

Japán hadműveletе

a keletázsiai térben félelmetes arányokat ölt. A Csendes-óceánból és az Indiai-óceánból Japán haderői lekanyarítják azt az óriás területet, amelyet Tokióban az utolsó héten már *Japán-tengernek neveztek el. Ennek az új tengernek felségterülete a Salamon-szigeteken át Új-Zéland felé halad s magában foglalja az összes holland-indiai szigeteket.* Rendkívül jellemző, hogy a japán sajtó *Ausztrália függetlenségének elismeréséről ír, természetesen avval a feltétellel, hogy az ausztráliai kormány nem engedi át területét amerikai és angol támaszpontoknak a japán élettér veszélyeztetésére.*

A folyamatban lévő japán hadműveleteket a legkönnyeben avval jellemezhetjük, hogy *a japán hadsereg mindenütt, ahol csapatait partratette, erős utánpótlásokkal megtölti a kereteket és előkészíti az óriás földrészek végleges megszállását. Celebesz* és *Borneo* szigetére újabb erősítések érkeztek s Borneo nyugati partjain a japánok győzelmes harcokban haladnak előre. *Szumatra és Jáva* vizein már 13 hajót süllyesztettek el a japánok, 88 ezer tonna megsemmisítésével. *Hart* tengernagy az amerikai hajóhad parancsnoka *Szubaraja* állandó bombázása miatt főhadiszállását Jáva belsejébe, ismeretlen városba helyezte át. *Szumátra* nyugati partján *Pedang* kikötőjében a japánok 6 ellenséges szállítóhajót felgyújtottak és ötöt súlyosan megrongáltak. *A makasszári szorosban lezajlott tengeri csatáról még nincs megbízható hír, de az amerikai és az angol hallgatás nem jelenthet angolszász sikert...*

Az ausztráliai Port Darvin kikötőjének bombázása állandósult és Északausztrália egész területe a hadműveletek körzetébe került. Japán légi és tengeri fölénye elvitathatatlan s minden japán terv végrehajtása nagyobbára csak a térnek és az időnek legyőzéséből áll.

A Maláj félszigeten szűkebbre szorult a vasgyűrű Szingapur körül. A johorei szultán eltűnt s meg nem erősített hírek szerint a japánoknál keresett menedéket. A félsziget keleti partján a csapatszállító japán hajókat angol repülőgépek támadták meg, amelyek közül a *japán légelhárítás 39 gépet lőtt le. Bala Pahat* városát a japánok elfoglalták és az erős angol védelmivonal áttörése után *bevonultak Johore Bahru lángokban álló negyedeibe.* A dél felé szorított angol páncélosok elsüllyedtek a mocsaras területeken. Johorében az angol hadvezetőség elrendelte az általános visszavonulást és az összekötő töltés felrobbantását Szingapur szigete és a szárazföld között. *A japán csapatok zöme 40 km.-re áll Szingapurtól, de erős japán különítmények már a csatorna partján állanak és lövik az angol világhatalom keletázsiai fellegvárát. Minden fontos csomópont, út, repülőtér a Maláj-félszigeten a japánok birtokában van s utánpótlás biztonsága megpecsételi Szingapur sorsát. Angol híradások szerint 100.000 főnyi japán páncélos haderő támad Szingapurra egy aránylag keskeny területen s a nagy ostrom már megkezdődött. Az erődök hatalmas ágyúi ontják a tüzet a japánokra. A japán repülők több órás támadásokat intéznek a hadicélpontok ellen. Óriás tüzek lobognak mindenfelé s megvilágítják az éjszakát. A szingapuri víztartályt sértetlenül elfoglalták a japánok. Valahogy így kezdődött minden Hongkong körül is.*

Burmában Moulmein városát elfoglalták a japánok! A visszavonulásra kényszerített angol seregtestek a rangooni vasútvonal mentén hátrálnak a főváros felé. Rangoon fölött légicsata volt, amelyben a japánok 10 csungkingi repülőgépet pusztítottak el. *Burma úgy angol, mint japán szempontból főhadszíntérnek számít, mert a burmai ellenállás leverése véglegesen elzárja a külvilágtól Csangkaisek hadseregét és szabaddá teszi az utat India belsejébe...*

A világtörténelmi változások korát éljük s mindennap az összes nemzetek jövendőjét formálja!

AZ ELSŐ RÁDIÓKÉP FEODOZIA VISSZAFOGLALÁSÁRÓL!

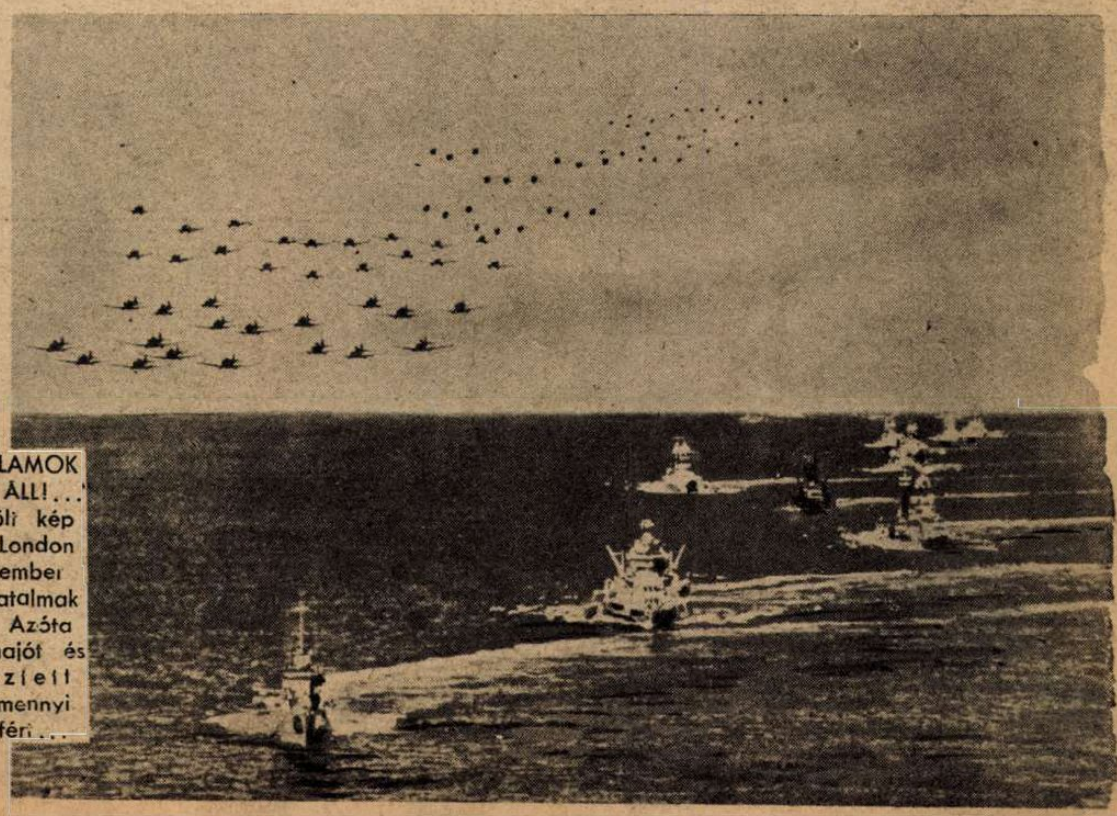

„AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK FLOTTÁJA KÉSZEN ÁLL!..." Ezt írta az itt közölt kép alá az Illustrated London News, 1941. december 13-án, a tengelyhatalmak megtenyegetésére. Azóta sokkal több csatahajót és repülőgépet veszített Amerika, mint amennyi erre a képre ráfér...

Rommel

A MAGYAR FUTÁR ÖRÖMMEL KÖZLI AZ AFRIKAI HADSZÍNTÉRRŐL ÉRKEZETT LEGFRISSEBB KÉPANYAGOT.

MEGBESZÉLÉS AZ OLASZ FŐHADISZÁLLÁSON, AZ ÚJ TÁMADÁS ELŐTT. Középen ül Navarini olasz tábornok, mögötte áll Diesner, a német összekötő tiszt s jobboldalt Rommel vezérezredes

ROMMEL TÁMADÁSRA KÉSZ PÁNCÉLOSAIHOZ INDUL

ROMMEL ELHAGYJA NAVARINI FŐHADISZÁLLÁSÁT

AZ ELSŐ JELENTÉS ROMMEL ELŐTT:

„Az olasz és német páncélosok áttörték az angolok vonalát..."

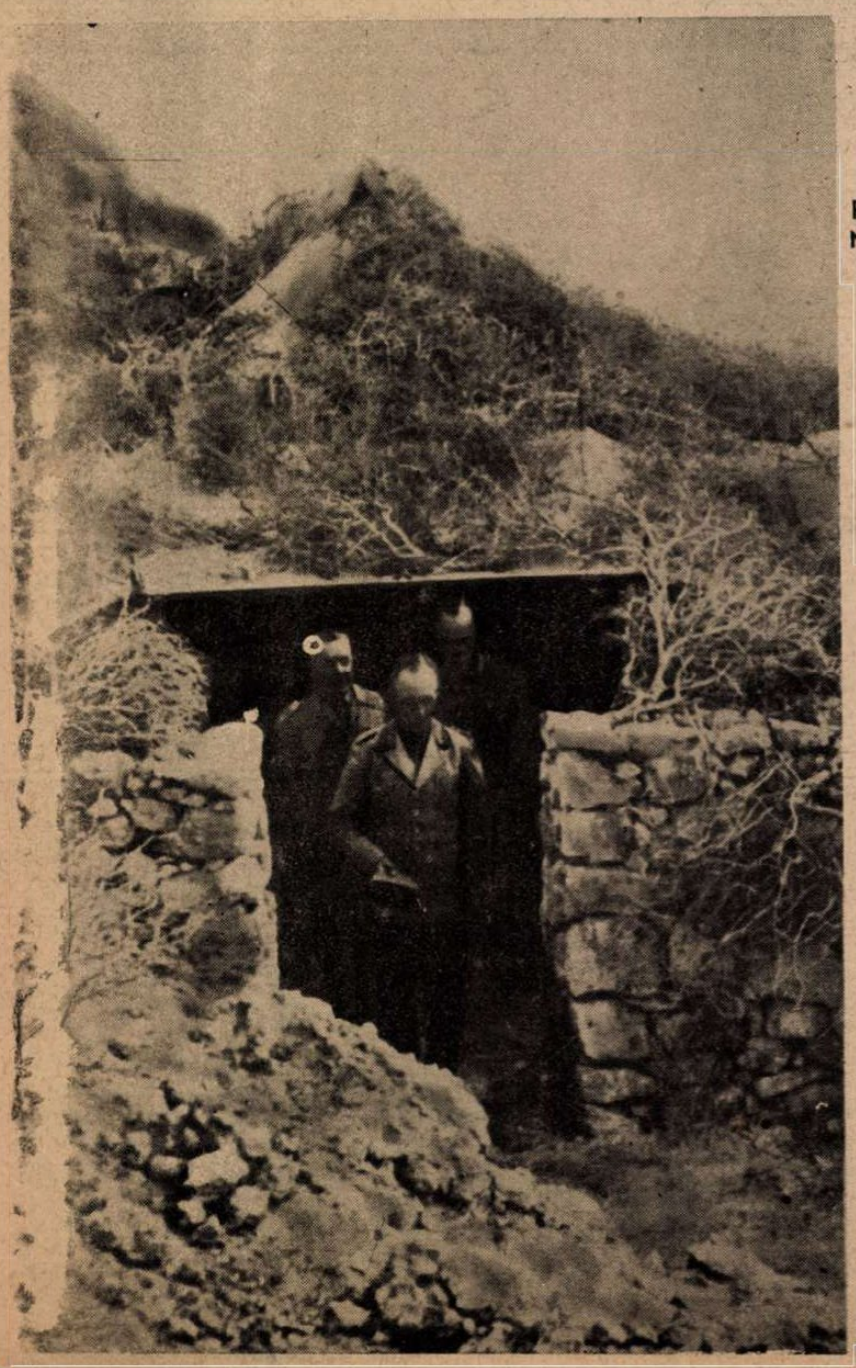

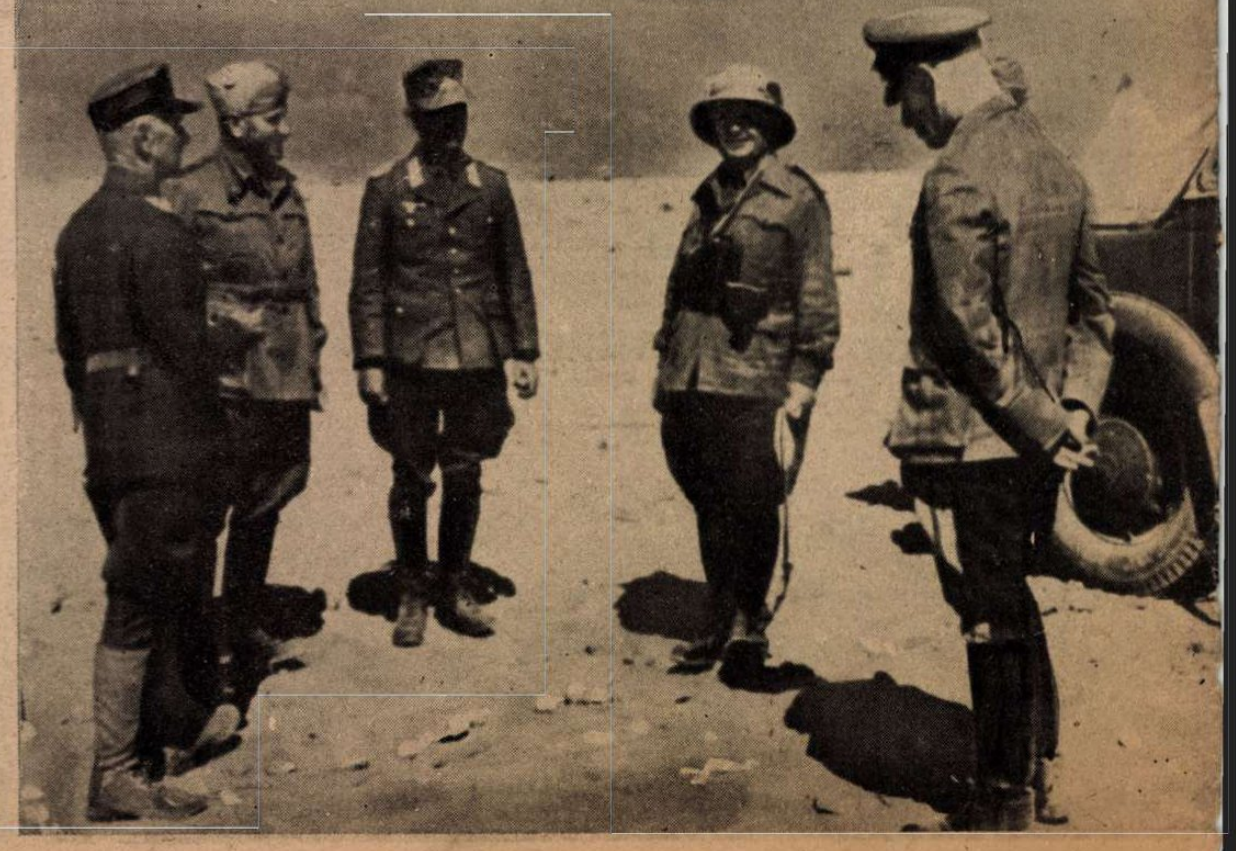

AZ ÁRULÓ

INDIAI TÖRTÉNET

IRTA WILLIAM GILHESPY

Éjfél közeledett... A két halálraitélt a börtöncellában, a mohamedánok bölcs megnyugvásával várta a halált. A börtön előtt lámpafénynél ácsolták az akasztófát a fegyencek a hatalmas tér közepén, mert Indiában a nyilvános kivégzés volt a szokás...

Az őrszoba előtt egész éjjel minden félórában megzendült a gong mély hangja s utána az udvaron a kiáltás: — „Egyes számú őr! Minden rendben!... Kettes számú őr! Minden rendben!..." Így hasogatta az éjszakát a jelentkezés, hússzor egymásután.

A celláknak nem volt ajtaja, de kövezett, kis udvarukat négyméter magas vastag fal zárta el a külvilágtól. A vasrudas kapura akasztott lámpa fénye beverődött a halálraítéltek keskeny odujába. Az egyik magas, erős ember volt s minden gongütés megrázta a takaró alatt. A másik alacsonyabb, de szélesre épített ember, egészségesen aludt s amikor felébredt, vizet kért a hazájabeli altiszttől.

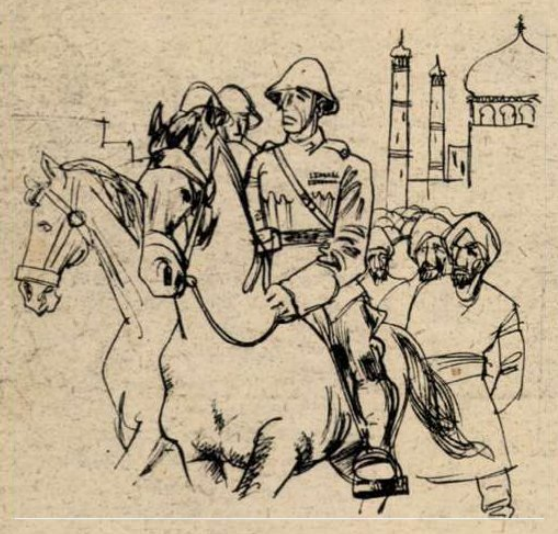

„Igyál s oltsd a szomjadat Allah nevében" — mondotta barátságosan az őrparancsnok. „Igyál és nyugodj Sher Gul. Még két órád van a hajnalig..." Sher Gul nagyot húzott a kannából, visszafeküdt vackára s úgy szunnyadt el, mintha nem is az utolsó napja virradna reá...

Amikor a csillagok elsápadtak, lovas rendőrség dübörgött a térre, megtisztítani a várakozó néptől az óriás négyszöget az akasztófák körül. Ünnepnapja volt ez a bámulóknak, akik szerették a kivégzéseket. Az elítéltek utolsó tagjai voltak egy rettegett bandának. Tolvajoknak mondották őket sokan s mások a dzsungelbe bujdosó hazafiaknak...

Calvert, az angol rendőrfelügyelő lassan végiglovagolt a téren. Úgy látszott, mintha a legénységét vizsgálná, pedig máshol járt a gondolata és a szeme. A bennszülöttek sűrű tömegében már elkeveredtek a titkos rendőrök, akik az életüket kockáztatták, hogy felleljék a halálraítéltek rettegett vezérét Ghulam Csandiót. Mit ér a banda kipusztítása, ha nem kerül kézre a vezér?... Calvert tudta, hogy a dzsungel merész embertigrise ott lappang valahol a várakozó tömegben.

Vérdíjat tűztek ki Ghulam Csandio fejére, akit elfogtak már egyszer, de megszökött és megölte az angolok besúgóját. Azután tanyát lelt magának a Jhellani Bhela mocsarai és őserdői között, ahol az egyik oldalon az Indus árterülete s a másikon a végtelen sivatag védte. Üldözöttek, betyárok, koldusok és szegénylegények szegődtek Ghulam Csandio bandájához s ezer rendőr sem tudta volna kiverni őket veszedelmes búvóhelyükről. A pásztorok elárulhatták volna őket, de féltek és nem is akarták. Király volt Ghulam Csandio a dzsungel mélyén, reszkettek tőle és szerették, mert legendák lángját gyújtotta meg jóságában és kegyetlenségében...

Calvert angol szívóssággal vezette a küzdelmet a Jhellani Bhela szabad bandája ellen. Sok embere elhullott, de négy kegyetlen és véres esztendő után most úgy érezte, hogy a győzelem órája közeledik. A szeme szúrósan meredt minden gyanús arcra; felvillant néha a nagy felfedezés lázától s kihunyt csalódottan. Mi lesz, ha nem fogják el?... Ha Ghulam Csandio életben marad, új bandát alakít s kezdődik az irgalmatlan hajsza elülről.

Akbar Ali, Calvert álruhás kedvenc bennszülött detektívje hevesen bizonykodott: „Meglátod uram, hogy eljön. Hallottam a pásztoroktól, hogy megígérte s Ghulam Csandio megtartja a szavát. Ha Allah lélegzeni enged, a halálomig üldözöm, mert Ghulam Csandio az ördög fia, de férfi... Hidd el sahib, — itt volt ő minden kivégzésen, csak nem tudtuk elfogni..."

„Most sem szalad a markunkba", — morgott Calvert elkeseredetten s a felmorajló zajra a börtönkapu felé fordult. Kétszáz fegyencet vezettek a négyszög oldalára. Ez volt a szabály. Minden rabnak végig kellett nézni az akasztásokat, lelki és testi okulásra.

Bennt a cellában már leszedték a szíjjbilincseket Ghulam Csandio utolsó két emberéről. Végső kérdések hullottak pattogva feléjük: Mit kívánnak még? Kinek üzennek? Van-e panaszuk?... Sher Gul közönyösen hallgatott s a másik ősi hitének imáját mormolta: Allah illah Allah. — Mahomed jar rasul Allah...

Lassan és méltóságteljesen haladtak a börtönkapu felé. S amikor kiértek a négyszög közepére, Sher Gul a figyelő, ijedt állat tekintetével kutatta végig az óriási tömeget. Ghulam Csandiót kereste.

„Látod, látod valamerre?" — suttogta rekedten a társa felé — „hiszen megígérte, hogy itt lesz..."

Az angol ügyész felolvasta az ítéletet és átadta a végzet írását a börtön-parancsnoknak. Húszezer ember állott a téren mozdulatlanul, leszakadt, süket csöndben. Papírsárkányok libegtek a magasban, kis fehér foltok a világoskék égbolton. Ebben a halálos merevedettségben csak Sher Gul széles

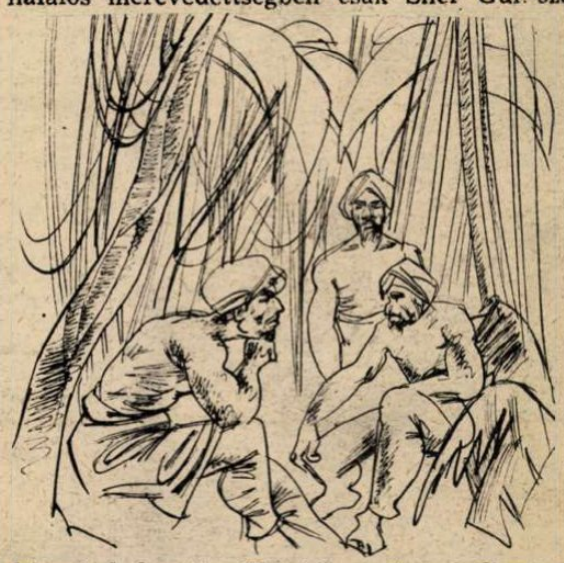

alakja imbolygott. Kétségbeesetten, halk remegő hangon kérdezte újra: „Nem látod sehol? Azt mondotta, hogy itt lesz és nem találom..." A másik csak az imát mormolta.

Sher Gul megrázkódott és bátran fellépett az akasztófa széles zsámolyára. Mégegyszer, utoljára, riadtan végigszáguldott tekintetével a sűrű embersorokon, de nem talált rá a keresett szemekre: Sárgás arcbőre elszürkült s az ajkai elkékültek a reárohant halálfélelemtől. Senkije sincs a világon. A vezére is elhagyta!... Megszegte a szavát! Búcsút sem vesz tőle egy néma pillantással...

A hóhér a kötél alá állította. Az elhagyott ember, a dzsungel vadja már nem féltette többé a hiábavaló életet. Szabadon, büszkén s mindennek mélységes megvetésével nézett a tűnő világba s égő, tiszta tekintete — Ghulam Csandio fájdalomtól eltorzult arcára esett! Ott állott vezére a bámészkodók között... Sher Gul még tisztán látta egy gondolatnyi időre a halála előtt és szemeiben fellobbant a megismerés és a köszönet gyermeki boldogsága.

Akbar Ali, az álruhás detektív a fejét sem fordította meg, csak a szemével mutatta az irányt Ghulam Csandio felé, a fehér sahibnak... A hosszú küzdelem angol sikerrel befejeződött.

Sher Gul utolsó, hűséges pillantása elárulta a vezért.

RÉGI MAGYAR VILÁG

A százév előtti magyar újságokban gyakran jelentek meg olyan kisebb-nagyobb társadalmi — főleg vidéki — beszámolók, amelyek nagyon közeli rokonságban voltak a legújabban szokásos *kulcs-regényekkel*, melyekben a szereplő személyek álnéven szereplő, közismert társadalmi tényezők.

Ilyen kulcsbeszámolót közölt folytatólagosan a százév előtti *Regélőben* egy református lelkész a téli kisvárosi életről, elferdített nevekkel, de a korabeli olvasók, száz kisvárosban is egyszerre magukra, vagy szomszédjaikra ismertek a leírásokban.

A lelkész *Mezősdről* írja a leveleket. Az első beszámolóban találó jellemzésben ismerteti a szereplőket:

«... A városka leggazdagabb hölgyét, *Kompoltyné* asszony saját magának él. Kompolty asszonyság özvegye néhai tekintetes felsőréti és szegháti kompolti Kompolty Gedeon őuraságának, a megye egyik legelőkelőbb táblabírájának, ki rangjába mintegy teremtve látszott lenni, mert a gyűléseken soha, azonkívül pedig igen ritkán beszélt. Ez szerzé neki a kisvárosban az elsőséget s halála után neje őt egészen képviseli. Teljes pompával lakta a piac legmagasabb, legszélesebb és legfehérebb házát. Kompoltyné gyalog ritkán ment kertje határain túl, de minden délután kikocsizott. Egész szélehosszában egy héten csak egyszer volt látható, vasárnap reggel, midőn a templom középútján fellépegetett, jobbjában pompás karzacskóval, s utána libériás inasa állt. Templomszéke köröskörül fényesre simított rézpálcákon, zöld selyemfüggönyökkel volt elzárva, melyeken keresztül ő a népet igen, de ez őt nem láthatá, hasonlóan egy ázsiai sziget hercegnőjéhez...»

Ezután a kisváros kisebb előkelőségeinek bemutatása következik:

... Az első osztályt a két ügyvédcsalád képezé, *mert Magyarország az ügyvédek országa.* A második osztályt a *három orvos családja tevé*, kik tudományuk terén csak tulajdonkezüket szorítják. Doktor Futor minden betegség okát *a főben kereste.* Dr. Gogolyák minden rosszat, «melyet a hússal örököltünk», *a gyomor állapotából* származtatta, dr. Schüssmilch a középúthoz tartá magát, betegének éppoly kevéssé ártott, mint használt *és mind a két pályatársától egyaránt gyűlöltetett.* A harmadik osztályt a *kalmárok képezték*, kik egymással társaságosabb viszonyban állottak, *de hölgyeik halálosan gyűlölték egymást minden új ruhánál.* Az utolsó osztályhoz a *kézművesek* tartoztak, mert az ács nem tudá megfogni, miért álljon ő hátrább a bognárnál, a bognár nem, miért ő a vargánál, a varga nem, miért ő a szabónál, a szabó nem, miért ő az asztalosnál, az asztalos nem, miért ő a kovácsnál, s a kovács sem, miért álljon ő a pék után. *Néhány irnok és divatárusné ott tolá be magát, ahol szabad volt és lehetett...*

A lelkész egyik vasárnapi beszédében alkalmat vőn *a gőgről szólani*, nevezetesen kiemelve, hogy mily rút és botránkoztató ez emberi gyengeség, kivált kisvárosban, *hol egy láncnak kellene az egész községet összefűzni.* Beszéde legnagyobb benyomást tevé, *de mindenki azt a reményt táplálta, hogy az intést szomszédja vette magára, mert neki szólott...»*

A lelkész, hogy a gőgös széthúzást enyhíteni tudja, azt találta ki, hogy a kisvárosban *olvasókört alapít*, bár ennek meg voltak a maga akadályai:

«... A többségnek mindenről, csak az irodalomról nem vala fogalma és a lelkész mégis reményt táplál s ha mást nem, a családoknak legalább hetenkénti összejövetelével, sok szegletességnek lesimítását várta. *Terve szerint a résztvevők minden szerdán 7 órakor, este összegyűlnének, mégpedig először a paplakban.»*

A lelkész a tagok gyűjtését Kompolty-nénál kezdte, s amikor őt megnyerte, a többiek sűrűn jelentkeztek.

«... Eljött a legközelebbi szerda este és a paplak nagy szobája készen várá a vendégeket. A szoba közepén állt az olvasó-asztal és rajta egy lámpa volt. Mellette a legkedveltebb munkák néhányai és több folyóirat kötetei feküdtek. Körülbelül egy negyed nyolcra Kompoltyné asszonyságon kívül az egész társaság jelen volt, csak Futor és Gogolyák orvosok mentették ki magukat, mert lehetetlen,

— mondák, — *hogy ők ketten egy szobában megférhessenek.* Dr. Schüssmilch ellenben szerencséjének tartotta az egyesülethez tartozhatni és eljött.»

«Mihelyt a hölgyek köpenyeik, kalapjaikat és sárcipőiket leveték, és helyet foglalának, mindjárt sürgettetett az elkezdés. Azonban a lelkészné azon észrevételt tevé, *vajjon nem illenék-e néhány percig Kompoltyné asszonyságra várakozni. Ez kellett csak!* Egy pillanatban valamennyi hölgy egyhangúlag Kompoltynénak esett, s végbetetlen panaszok emelkedtek, elszigetelési modora ellen. A leghihetetlenebb történetek tálaltattak fel és egy perc alatt kész volt az összeesküvés, hogy úgy bánjanak vele, mint ki náluk egy mákszemnyivel sem több, s éreztessék, miszerint társaságából tiszteletet éppen nem remélnek. Még peregtek a nyelvek, midőn kocsizörgés hallatszott, nemsokára az ajtó is megnyílt. A hölgyek, akik a beszéd hevében felkeltek és össze-vissza keveredtek, mohón megszakaszták beszédjük fonalát, s midőn az ajtó nyílt, már hallgatag sorban ülének s a helyiség legelső asszonya belépett fekete bársonyban, ragyogó ékekkel, egy második Anna királynő.»

«A lelkész és nejéhez elfogadák és üdvözlék Kompoltyné asszonyságot, *ki megdöbbenve, bámulattal látá, hogy a pamlag tiszteletbelye nem üres, mert azon az ügyvédné ül.»*

A beszámolóban most következik az ügyvédné leírása, akit az írás jellemzően Csiphegyinének nevez:

«... Egyike a legkisebb, legsoványabb, logpongyolább hölgyeknek Mezősdön. Haja főkötő alá gyűrve, melynek sem tekintete, sem éke, ruhája rosszabbul nem is állhatott, öve nagy csattjával együtt messze dereka alá csúszott, csipkegallérja, inkább sárga, mint fehér, összegyűrten s fenlén

csüngött rajt s azt hivé, hogy egy vagy más okból neki ez jól áll.»

«... A lelkész Kompolty asszonyságot egy székhez, a pamlag átellenében vezeti és a kellemetlen, több percig tartó hallgatást végre is Csiphegyiné szakasztotta félbe:

— Hogy érzi magát, — úgymond bizalmas hangon céltáblájához, — úgy hiszem, a járás ma este igen bajos lehetett Önre nézve, a hó igen mély és süppedő, legalább, mikor jöttem olvadott.

Kompoltyné a lelkész felé fordulva felelt:

— Este sohasem, s nappal igen ritkán megyek gyalog; *ezt önmagam iránti tiszteletből teszem.*

— De az Ön lakószobája, úgy hiszem, — folytatja Csiphegyiné, — igen hideg. Éjszaknak fekszik?

Kompoltyné ismét a lelkészhez fordult:

— Nincs okom rá, hogy lakószobámat hidegen hagyni engedjem, *ezt önmagam iránti tiszteletből teszem.*

— Ha jó emlékszem, — mond Csiphegyiné tovább, — Ön múlt vasárnap nem volt templomban, nem gondolnám, hogy náthája volt volna?

Ezt már Kompoltyné is megsokalja és megsemmisítő pillantást vet rá:

— *Velem beszél Ön?...*

A semmisítő pillantásra Csiphegyiné összeszedi kötőtűit, s azon hölgyekhez ment, kik a szoba másik szögletében egy dolgozó asztal körül ültek.»

«A megjelent férfiak közül a gazdag Kompoltynénak az egyik, soha sem szűne meg legforróbb tiszteletét kimutatni, ezt Hajlongi úrnak nevezik s ő volt az első és utolsó tiszt a mezősdi sóháznál. Kis sovány agglegény, közel az ötven évhez, szőke hajjal, hosszúkás képpel és nagy orral, különben csinosan öltözve. *Valóságos hölgylovag. Hírlék, hogy gazdag nő után járnak vágyai...*

Hogy mi kerüljön felolvasásra, ezt Kompoltynéra bízzák:

«...Kompoltyné egy percig hallgatott, azután járatlan lévén minden olvasmányban büszkén szólt:

— *Válassza, lelkész úr, reámnézve mindegy, bármit olvas. Vétenék az önmagam iránti tisztelet ellen, ha ilyesmi is érdekelne.»*

«Felolvasásra került ilyenformán *Kölcsey: „Vadászlak"* című egyszerű, de velőrázó elbeszélése, majd később egy részlet *„Ivanhoé"*-ból. A lelkész oly szépen olvasá, oly meleg érzelemmel, hogy

a többség feszült figyelemmel hallgatá. Az egészben csak kétszer szakasztatott félbe. Azon elragadó helynél, ahol a hősnő a börtönbe lép, Bokrosiné, a dolgozó asztal fölé hajol, kérve Virágosnét, hogy a 42-es számú cérnagombolyagból néhány fonalat adjon, egy kalmár úr a hallgatók közül használá az alkalmat, kijelenteni nagy bánatát, hogy *a háromfonalas varrócérna ma oly szertelenül drága s amellett még rossz is.»*

«Az ifjú matróz temetésének szívrázó rajzánál pedig Bársonyosiné ejti le gyűszűjét s kívánatára, hogy könnyebben megtalálhassa, az egész gyülekezet felállt a székéről. Azonban mindez csak 4—5 percig tartott, a gyűszű megtaláltatott, a rend helyreállott s a felolvasás tovább folyt.»

A komoly felolvasások idegeire mentek a hallgatóságnak, s Csiphegyiné meg is jegyezte:

«... Ha ez tovább is így megy, a nagy komolyságtól mind hosszú képeket kapunk.»

«Erre az iskolamester vidámabb olvasmánnyal állt elő. *Kisfaludy Károly „Három egyszerre"* című jeles vígjátékát olvasta, melyben Lorándyné oly finomul kijátszatik. Az egész társaság majd megszakadt nevettében, csak egy személy nem nevetett *s ez Kompoltyné asszonyság* vala. Mikor az iskolamester végzett, lassan felemelkedék, a lelkész és nejéhez fordult és ünnepélyes hideg búcsút vőn.»

Kikísértette magát a kocsihoz.

«A lelkész kijelentett sajnálkozására, hogy a felolvasás, mint látszik, őnagyságának semmi gyönyört nem szerzett, így válaszolt:

— Valóban semmit, miután az iskolamester, hölgy jelenlétében, egy történetet merészelt felolvasni, *melyben egy magas-rangú hölgy tételtik nevetségessé, vétettem volna az önmagam iránti tisztelet ellen, ha még tovább maradok. Igen sok visszatetsző történt ma este. Önt és nejét semmi illetlen célzásról nem akarom vádolni, de magamat nem teszem ki máskor a veszélynek oly emberekkel jönni érintkezésbe, kik valószínűleg az olvasókörben jövőben is jelen lesznek...»*

A következő héten Csiphegyiné otthonára került sor:

«... A kérdéses estén igen szívesen fogadá a társaságot, mentegeti a szoba hidegségét, mert, — úgymond, — szakácsnéja sok dolga miatt nem ért rá a szobát elég korán befűteni, hogy minden oly rendetlenül széthever, az tulajdonképen a gyermekek bűne, kik semmit sem hagynak helyén. Csiphegyi asszonynak nyolc gyereke volt, s kivéve a két hónapos legkisebbet és a tizenkétéves legnagyobbat, mind a szobában pajkoskodott.»

«Csiphegyiné egy calábriai olasz rablótörténetet olvasott fel, s míg a társaságot ezzel gyönyörködteté, addig a gyerekek saját rovásukra önmagukat gyönyörködteték. Palika hátulról az anyja székére mászott, kezecskéjét annak nyakára fonván, lóbálni kezdé magát s anyját majdnem a földre ejté. A lányka lehúzá anyja kendőjét és végighurcolá a szoba padlatán. A többi négy különös mulatságot talál a gyertyák tisztításában és kioltásában. Ezeket mellőzve, különösen jól telt el az este.»

«De már a legközelebbi alkalomkor némi módosítások tétettek az eredeti terven, melyek lassan, lassan egészen eltörlék. A sor Bokrossiékra jött, az egyesületben talán *a legszegényebb családra.* De hogy megmutassák, hogy ők mégis gazdagok, többnemű fagylaltat, chocoladot, tortát és lepényt, drága likört, fehér és veres bort tálaltak az asztalon. *A példa utánzókra talált, s szerdáról szerdára gazdagabbak levének a vacsorák. Végre megtörtént, hogy a doktorok kisasszonyai, új öltözéket vásárolva a fővárosban, egy este báli ruhában jelentek meg s e pillanattól kezdve a lányok finom muszlinban, mezetlen nyakkal, fejüket virággal ékítve, a férjesek nehéz selyemruhákban, új föveg és kalapokban jövének a körbe.*

«Hamarosan jónak tartják az olvasásra csak igen kevés időt fordítani, kötelességévé tétetett a felolvasónak igen rövid beszélydarabkát választani. Ez alig végeztett el, a szőnyegek felszedettettek, a középasztal szegletbe állt, a székek kimentek a szobából, helyettük jött a fekete Lázár a bandájával és hadd el hadd kezdetett a tánc. *Az egyesületet alig lehetett már olvasókörnek nevezni, a tánc lett a fő s erre következtek a báli frissítők.»*

Kiviláglott, hogy a városban a litteratura iránt semmi fogékonyság nincs. Ezen a lelkész így vigasztalta magát:

«Igaz! Azonban egyikét főcélnak mégis elértük. Az olvasókör által a családok közeledtek egymáshoz, barátságosabbak lőnek egymás iránt, elsimítván valamit magokban a magyar betegségből, a gőgös fennhéjázásból...»

Szinte hihetetlen, hogy ezt a jellemrajzot 1842-ben írták. Keveset változtunk? Vagy ilyen rövid a végtelenség futószalagján a 100 esztendő?...

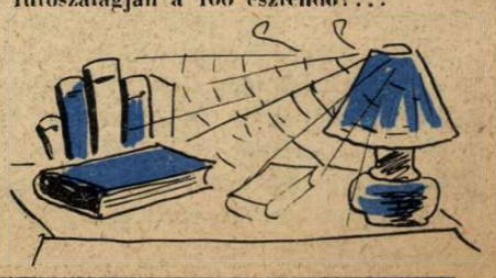

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: Dr. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel.: Grátzer Antal. Szerkesztőség: Budapest, V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. — Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 5. II. em. Telefon: 144—400. — Előfizetési ár egy évre 10 P, félévre 5 P, negyedévre 2.50. Egyes szám ára 20 fillér. Kéziratok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. offset-körforgógépén, Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

AFRIKAI ANGOL FUTÓVERSENY.

BETEGSZABADSÁG.

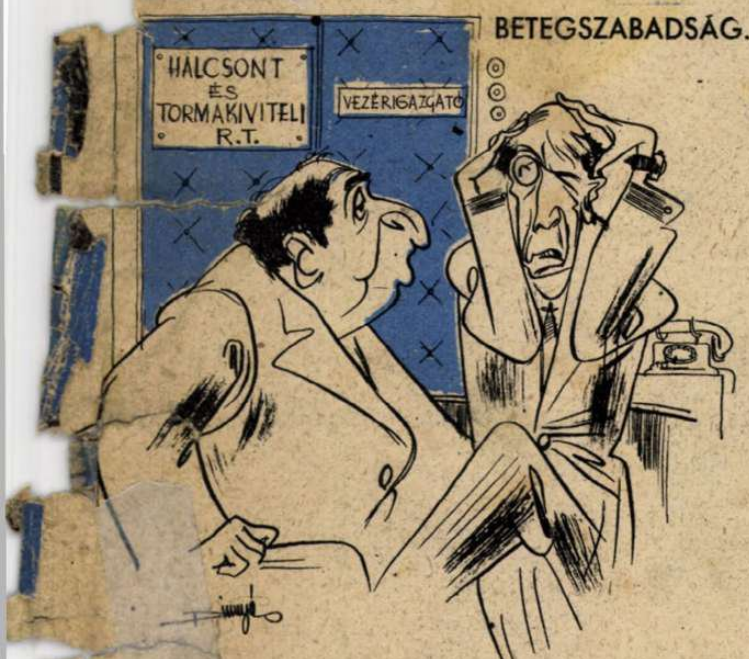

Aludár: Kérlek Bernátkám, ebben az évben már nem jövök be a hivatalba, mert agynyomásom van a sok tanulástól, kérlek...

TANÁCS A HIDEGBEN...

— Látja Goldstein, én mindig mondottam magának, hogy Magyarországon nagyon hideg lesz... Viszont Palesztinában most virágzik a narancs...

A SZABADSÁGSZOBOR NEW-YORK ELŐTT:

«Mi füstölög ott a síkon távolba'...?

A DADA NEM TÉVED.

— Mondja kérem, ikrek ezek a gyerekek?
— Nem kérem, — zsidók...

RAZZIA A DOB-UTCÁBAN!

(A razzia során egy Jókai Mórt és egy Gárdonyi Gézát is találtak.)

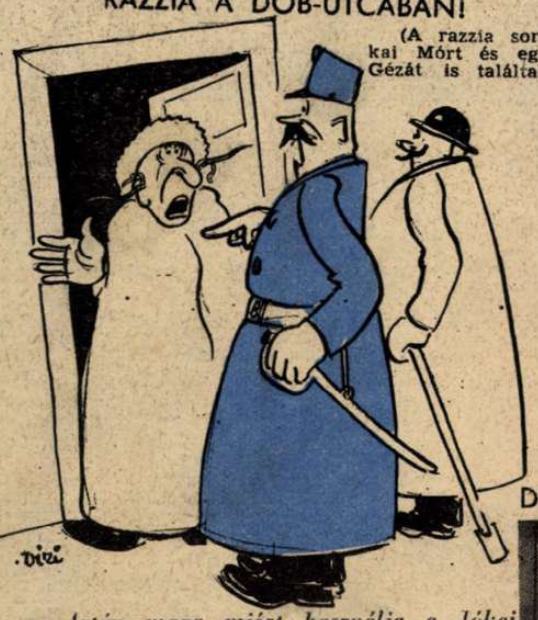

Aztán maga miért használja a Jókai Mór nevet?
Nu, hát mert az egyik fele magyar, a másik fele zsidó...

CHURCHILL AZ ALSÓHÁZBAN.

— Ha engem megbuktattok, elvész az ország, elvész a birodalom, sőt — ők is elveszek!...

KAPUZÁRÁS: KELETÁZSIÁBAN.

RÉMHÍRTERJESZTŐK A MARKÓBAN.

— Mi az Tüchtigkrank úr, maga itt? Hát már nem a Kékesen telel?
— Ott voltam, de meghűltem és csak suttogni tudtam...

DEMOKRATA TINGLI-TANGLI. ANGLIA ÉS A GYARMATOK.

— «Tessék oraim besétálni folyton-folyvást! Itt látható az ánglius-muszka-zsidó szövetkezés, amint éppen győz. Ilyet úgysem látnak a nagyvilágban...

TÉLI SPORT BUDAPESTEN
(Korschett Miklós felvétele.)